74ste JAARGANG No. 9862 WOENSDAG 10 JULI 1957

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27—29 Telefoon: Redactie: 23858. Advertenties: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399 Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curcçao

ZWARTE SCHAPEN BIJ DE STAART GEGREPEN

Sovjet-leiders versterken weer de nodige vriendschapsbanden

BOELGANIN en CHROESJTSJEF in Tsjecho-Slowakije

Praag. — De Sovjet-leiders Boelganin en Chroesjtsjef zijn in de Tsjechoslowaakse grensplaats Cierna aangekomen, waar zij door Antonin Novotny, eerste secretaris van de Tsjechoslowaakse communistische partij, Vaclav David, de minister van buitenlandse zaken en andere leiders werden ontvangen.

Volgens Radio-Praag stonden 50.000 Slowaakse arbeiders en boeren nabij het met vlaggen versierde station om de „boodschappers van de vrede" te begroeten.

Novotny zei in zijn welkomsttoespraak, dat de juiste wijzigingen in het Kremlin „de dag van de Sovjetoverwinning op het kapitalistische stelsel hebben vervroegd".

Chroesjtsjef sprak over „de eenheid van ideologie en beginselen", die tussen beide landen bestaat.

Wij komen niet naar Tsjechoslowakije om onenigheden of misverstanden te regelen. Onze beide communistische partijen zijn het volkomen eens. Wij komen bijeen om onze strijd voor het communisme gemeenschappelijk te voeren. Wij komen met de Tsjechoslowaakse partijleiders en arbeiders spreken over hun kostbare ervaringen bij de economische, politieke en culturele opbouw, aldus Chroesjtsjef.

Het Franse blad France Soir schrijft, dat niet-communisten te Praag geloven, dat maarschalk Boelganin niet lang meer minister-president van de Sovjet-Unie zal blijven. Boelganin zou het gevaar lopen te worden ontslagen.

Volgens de correspondente van France Soir te Praag hebben communisten en westelijke waarnemers in de Tsjechoslowaakse hoofdstad inlichtingen uit Moskou ontvangen, volgens welke de premier zou hebben behoord tot de groep, die Chroesjtsjef niet heeft gesteund.

Dinsdag heeft Chroesjtsjef op een bijeenkomst te Zilina verklaard:

Wij hadden in een goede 1\ddde enige zwarte schapen. Doch wij hebben ze bij de staart gegrepen en eruit gegooid.

Omtrent de vier afgezette leden van het partijpresidium verklaarde hij: zij dachten aan de macht te zullen komen — U weet nu, waarop dit uitliep.

De Tsjechoslowaakse communistische partij steunt ons ten volle en zij onderschrijft de beslissingen van het twintigste Russische partijcongres. Dat is ware vriendschap.

Chroesjtsjef zei, dat het hoofddoel van het bezoek, dat hij en Boelganin, aan het hoofd van een Sovjetdelegatie, aan Tsjechoslowakije brengen, is versterking van de vriendschap tussen alle socialistische en vredelievende landen.

Doch leuzen zijn niet genoeg. Alles hangt er van af wie aan het hoofd van de partij staat, en welke leuzen deze leiders aanhangen, vervolgde hij, hieraan toevoegend: de arbeidersklasse zal de wereld veroveren, doch hiervoor is geen oorlog nodig. Zal er oorlog komen? Wij vechten er tegen, doch het hangt niet alleen van ons af. Wij streven er naar een oorlog te vermijden. Wij hebben een machtige industrie, een groot volk, een goed leger en betrouwbare bondgenoten.

De grenzen van Rusland en andere socialistische landen zullen door elk van ons worden verdedigd als waren het de eigen grenzen. We zullen onze kracht nooit voor oorlogsdoeleinden aanwenden tenzij in het geval van een aanval, zoals we deden toen de Britten, Fransen en Israeliërs Egypte aanvielen. We kunnen niet onverschillig zijn voor wat rondom ons gebeurt. Indien de partij van Gottwald (de vroegere Tsjechische communistische president) met ons is — en daarvan ben ik overtuigd — indien we even verenigd staan als thans, dan kan geen storm ons deren, aldus Chroesjtsjef.

Min.-pres. JONCKHEER naar Nederland

Willemstad. — Minister-president E. Jonckheer, die zondagmorgen uit Venezuela terugkeerde, waar hij als gast van de Venezolaanse regering de viering van de Semana de la Patria bijwoonde, zou naar wij vernemen hedennamiddag om drie uur per K.L.M.-vliegtuig naar Nederland vertrekken voor het voeren van besprekingen. De secretaris van de regeringsraad, mr. F. P. de Vries, is reeds eerder naar Nederland vertrokken.

Nieuwe functionaris voor pers en propaganda KLM

Dr Albert Plesman Luchthaven. — Gistermiddag heeft de pers tijdens een conferentie in het kantoor van de K.L.M. op Hato kennis kunnen maken met de heer William C. Stakenburg, die vermoedelijk met ingang van 1 september as. de functie zal gaan vervullen van pers- en publiciteitsman van de K.L.M. voor het Caraibische gebied. Zoals reeds enige tijd geleden werd gemeld, zal de heer C. A. A. Bos, die deze functie momenteel bekleedt, omstreeks die datum worden overgeplaatst naar Buenos Aires.

Carlos Thielen wint hoofdprijs van „Kwiek"

Willemstad. — De hoofdprijs van de loterij van S.V. „Kwiek", een auto, is gevallen op nummer 122 en werd gewonnen door de heer Carlos Thielen, die momenteel voor vakantie op Curaçao vertoeft en reeds 33 jaar in de Verenigde Staten woont. Dus wel een bof voor de heer Thielen om tijdens zijn vakantie zulk een prijs te winnen.

Hedennamiddag te 5.15 uur zal in Club „Kwiek" de plechtige symbolische uitreiking van de prijs aan de winnaar plaats vinden.

Hitteslachtoffers

Milaan. — In drie tehuizen in Milaan zijn in twee dagen 24 ouden van dagen als gevolg van de hitte gestorven. In Ferrara werken de bouwvakarbeiders 's nachts bij het licht van grote lampen.

De hittegolf maakt niet alleen slachtoffers door zonnestreek en droogte. Ook op indirecte manier ondervinden Italianen ongemak van de uitzonderlijk droge Europese zomer.

In de stad Rome is door uitzetting van de staalconstructie onder het dak van een autobussen garage, het dak ondermijnd, waardoor instorting plaats vond. Twee arbeiders werden gedood en ongeveer vijftig andere liepen verwondingen op.

Mortiervuur aan grens tussen Israel en Syrie

Tel Aviv. — Aan de grens tussen Israël en Syrië is dinsdag een vuurgevecht geleverd, waarbij gebruik is gemaakt van mortieren. In de jongste incidenten werd slechts met lichte vuurwapens geschoten.

Te Tel Aviv werd vernomen, dat het gevecht begon toen vanuit Syrië met mitrailleurs op een Israëlische patrouille werd geschoten. Later gingen de Syriërs ertoe over het gebied te beschieten met middelzware mortieren.

Wordt SPANJE weer een monarchie?

Madrid. — Volgens bepaalde persberichten zou generaal Franco van plan zijn op de nationale feestdag van 18 juli de wederinstelling van de monarchie af te kondigen. In gewoonlijk welingelichte kringen van Spaanse monarchisten neemt men dit niet zonder meer aan maar oordeelt het wel waarschijnlijk dat Franco op die dag iets zal zeggen over de rol, die Don Juan Carlos, de kleinzoon van ex-koning Alfonso de dertiende, in de toekomst in Spanje zou moeten spelen.

Inmiddels meent men in welingelichte kringen te Madrid dat bij de ontmoeting die Franco en Salazar, de Portugese premier, dinsdag, te Ciudad Rodrigo aan de Spaans-Portugese grens hadden, onder andere de wederinstelling van de monarchie in Spanje en Portugal ter sprake kwam.

Ontploffing aan boord van tanker

Willemstad. — Dinsdagmiddag vond omstreeks 18 uur aan boord van het s.t.s. „Hemifusus", een onder Engelse vlag varende Shelltanker van 18.000 d.w.t., een ontploffing plaats in de pompkamer, terwijl het bezig was te lossen aan steiger V (Valentijn).

Ten gevolge hiervan werd de derde stuurman zwaar gewond en liep een pompman minder ernstige verwondingen op.

Er brak geen brand uit, zodat noch de CPIM-, noch de CSM-brandweer behoefde in te grijpen.

Beide gewonden werden in het Ziekenhuis Sanatorium „Het Groene Kruis" opgenomen. Hun toestand is naar omstandigheden redelijk wel.

Nieuwe vice-consul van Sto. Domingo

Willemstad. — Naar wij vernemen, is onze stadgenoot, de heer Luis Gonzalez y del Prado door de president van de Dominikaanse Republiek, benoemd tot vice-consul van dat land op Curaçao.

De heer Gonzalez, die vroeger reeds als kanselier werkzaam is geweest op het Dominikaanse Consulaat hier ter stede, doet hiermede zijn her-intrede in de consulaire dienst van zijn land. Wij wensen de heer Gonzalez geluk met deze benoeming.

Het moment waarop mevr. Speekenbrink door het doorknippen van het lint de symbolische opening verricht van de tentoonstelling „Schildersvisie op de Olie" in het Curaçaos Museum.

Wordt BOELGANIN door ZJOEKOF vervangen?

New York. — Volgens in New York ontvangen diplomatieke berichten zal premier Boelganin van de Sovjet-Unie mogelijk vervangen worden door de Russische minister van defensie, maarschalk Zjoekof.

De voormalige correspondent van de "New York Times" in Moskou, Salisbury, schrijft in dit blad dat Boelganin en president Worojsjilof in de kritieke uren van de omwenteling in Moskou partijsecretaris Chroesjtsjef in de steek zouden hebben gelaten.

Als gevolg hiervan, zal maarschalk Boelganin hiervoor moeten betalen met het verlies van zijn functie van premier." Het ontslag van Boelganin zou dan de weg kunnen openen voor de benoeming van maarschalk Zjoekof, aldus de "New York Times".

Het blad vervolgt: in Moskou zouden geruchten de ronde doen, dat Boelganin en Worosjilof op het beslissende ogenblik van de besprekingen in het presidium tegen Chroesjtsjef hebben gestemd.

Volgens het blad zou een van de redenen van Chroesjtsjef om Boelganin te handhaven zijn verlangen zijn, dat er niet teveel nadruk wordt gelegd op het feit, dat de oppositie tegen hem zo sterk is geweest.

Salk-vaccinatie

Willemstad. — Voor de salk-vaccinatie tegen kinderverlamming houdt dr v. Veldhoven donderdag 11 juli van 9 — 12 uur en van 13 — 14 uur zitting in Brionschool; dr Tewari van 9 — 12 uur in het Stuyvesantcollege; dr Jansen van 9 — 12 uur en van 14 — 16 uur te Emmastad.

Instituut voor Latijns-Amerika

Den Haag. — Mr. A. Methöfer heeft per 1 juli jl. zijn functie van directeur van het instituut voor Latijns-Amerika neergelegd. Hij bekleedde deze functie sedert 1 januari 1954.

Het ligt in de bedoeling de heer Methöfer te zijner tijd voor te dragen voor benoeming tot lid van het curatorium van het instituut.

De leiding der werkzaamheden van het instituut is per 1 juli jl. opgedragen aan de heer S. W. A. van Oosten, die sedert 15 november 1948 secretaris van het instituut voor Latijns-Amerika is geweest.

Expositie „SCHILDERS-VISIE OP DE OLIE" gisteren geopend

SCHONE harmonie van industrie en kunst

Willemstad. — Gisteravond is de tentoonstelling „Schilders-visie op de Olie" in het Curaçaos Museum op plechtige wijze geopend.

Dr. Cris Engels en ir. J. G. A. M. Biermann hielden toespraken, waarna Mvr. Speekenbrink de symbolische opening van de expositie verrichtte door het lint, dat de toegang tot de kunstwerken versperde, door te knippen.

Chis Engels belichtte voor het groot opgekomen publiek de combinatie: Industrie-Kunst. De bezigheden van de mens lopen bepaald uiteen, zeide hij. Dit besef je, als je naar een tentoonstelling gaat, waarin industrie en kunst elkaar proberen te ontmoeten. Ongetwijfeld voelen zowel de man van de industrie als de kunstenaar en de liefhebber van kunst zich wat onwennig bij zo'n gebeurtenis. Ik zou de generaal niet willen zijn, die het menselijke handelen had te besturen, het lijkt of alle onderdelen van het menselijke leger te hooi en te gras in geheel verschillende richtingen optrekken, toch ieder overtuigd de gemeenschap te dienen. Ja, zelfs in het leven van die enkele mens, ook van de zeer bekwame, ziet men dikwijls een zeer bont panorama van strevingen.

Mag ik U voor de aardigheid in herinnering brengen de namen van twee lukraak gekozen bekende groepscommandanten. Een Andre Malraux, Parijs, die als novelleschrijver het volwassen leven begint, daarna opvalt als een staatkundig revolutionair, bommen werpend boven Madrid, vervolgens treinen opblazend als Frans ondergronds strijder, secretaris wordt van de Gaulle's beweging, in de geruchten de grootste redenaar van Europa heet, maar zich tenslotte ontpopt als een soort denker, speler en gelovige rondom de uitingen in beeldende kunst van Russell noem ik U daarnaast, die aan de andere zijde, in de exakte vakken begint, chemie en wiskunde, dan in de filosofie stapt, om thans zijn fikse oude dag te vullen met het schrijven van blijkbaar kostelijke korte speurders en andere verhalen.

Deze twee westerlingen lijken op een soort broers, die de parabool van het leven deels in omgekeerde richting deels samen aflegden.

De nuttige bezigheden komen ook vreemd gelijktijdig naast elkaar voor. Twee van de belangrijkste in het Engels schrijvende dichters, waren bankiers. De een die nog leeft, de nobelprijs winner voor letteren, Eliot, was het die door de natuurkundige Oppenheimer als eerste gast genoot werd in diens atoom splits denkcentrale waarbij hij de opzet had door de ontmoeting met de andere denkwijze van de andere mens kundiger in de physica te worden. Het is U wellicht bekend hoe van de twee bekende Nederlandse musici, de componisten Badings en Henkemans, de eerste een ingenieur van Delft is en de tweede een arts van Utrecht. Ik vlei mij, dat ik U de gedachtecombinatie tussen industrie en kunst, welke achter deze tentoonstelling is gelegen, al genoegelijker begint te maken.

Toch beseffen wij ergens, waar hoe langer hoe meer de **ervaringscultuur,** waarmee de mens vroeger land bewerkte en zijn huis bouwde, zich kleedde en zijn wapenen koos ten strijde, zich aan afkooksels van kruiden hield om de kwade geesten van ziekte weg te jagen, overgaat in de **cultuur van toegepaste wetenschap,** hoe de uitersten zich toespitsen. Ondanks ook de toename van algemeen onderwijs wordt het verstaan der paden die tot het dagelijks gehanteerd product leiden, geringer. Je vult je auto wel met gasoline, maar je weet eigenlijk niet waarom niet meer met benzine, en waarom ook niet met kerosine. Het is stof, die niet als het water, waarmee de vaten worden gespoeld, zichtbaar uit de hemel komt vallen. Wáár de touwtjes worden geknoopt van de materialen, die wij dagelijks gebruiken, **wie het doet,** en **hoe,** kunnen wij niet zo best meer volgen. De industrie is paden opgegaan, die niet meer gemakkelijk te volgen.

Aan de andere kant van de cultuur, daar waar de kunst huist, lijkt het al evenmin zo eenvoudig te weten wat zich afspeelt. Hier houdt dezelfde mens wel hardnekkig vast bijvoorbeeld aan het tasten met de vingers een darmsnaar, zoals de violist doet, of om bij het onderwerp te blijven aan het kleuren en lijnen trekken zo, dat er een uitgesproken verband met de emotie, met het ik en het mij is. Machine is hier nergens, welke elders tussen het een en het ander, maar wij mogen veilig aannemen, dat dit op angstige gezichtsbedrog berust. Toch lees ik hoe een zeer levensactief alzijdige mens een hoogleraar in de geneeskunde me in een brief openhartig schrijft: "soms heb ik even de indruk, dat ik versta wat zich in de poezie afspeelt, maar een volgende keer sta ik er volkomen naast". Het is een interessant probleem, dat de begrippen industrie en kunst op tafel brengen. Wij worden weinig geholpen door gevaarlijk misleidende namen in de nieuwe kunst gehanteerd en die de indruk maken uit de mond van bedrijfsleiders te zijn gekomen. Nieuwe zakelijkheid, functionalisme. Terwijl men zou menen, dat dan 't surealisme en abstracte kunst daar als een soort wraakgoden tegenover zouden staan, voelt de laatste zich juist bij de industrie soms kind aan huis, zoals ook op deze tentoonstelling U wel zal blijken.

Er mag gezegd worden, dat de moderne industrie in zich in sommige opzicht met name in haar huisvesting beter dan voorheen thuis

(Vervolg naar pag. 2)

Proces tegen priesters te Astrava begonnen

Praag. — Voor de rechtbank van Astrava is het proces begonnen tegen de acht paters Salesianen, die er van beschuldigd worden deel te hebben uitgemaakt van een illegale groep, die tegen het communistische bewind ageerde. De congregatie waartoe de beklaagden behoren, is sinds 1950 in Tsjecho-Slowakije verboden. De paters verklaarden onschuldig te zijn.

Maandag a.s. voert K. L. M. het SPAAR-REIS-KREDIET in

Nieuwe faciliteit voor a.s. luchtreizigers die op Curacao of Aruba wonen

Dr Albert Plesman Luchthaven. — Men kan tegenwoordig — dat is algemeen bekend — vrijwel alles op afbetaling kopen: voetbalschoenen. ijskasten, radiotoestellen, huizen, plezierjachten, noem maar op. Men kan ook al reizen op afbetaling, verschillende scheep- en luchtvaartmaatschappijen voerden het systeem al in. Maar nieuw is waarschijnlijk het systeem, dat de K.L.M. met ingang van maandag as. invoert: het spaar-reis-krediet! De service van het vliegen op afbetaling verleent de K.L.M. haar cliëntèle, die zulks verlangt en kredietwaardig geacht wordt, al enige tijd, maar nu gaat het ook mogelijk worden om bij de maatschappij te sparen voor een in de toekomst te ondernemen vliegreis, maar voorlopig alleen voor aspirant-passagiers, die woonachtig zijn op Curaçao of Aruba, of die de betalingen en eventuele garantstellingen via een van deze beide eilanden kunnen regelen.

Het werkt als volgt: ge wilt, laat ons zeggen, over een jaar eens een reisje maken naar bijvoorbeeld Cuba, maar komt er niet toe om maandelijks een bedrag van het salaris voor dat doel opzij te leggen. Dat wil zeggen, ge legt het misschien wel opzij, maar.... liggend geld is immers zo gemakkelijk voor iets anders te gebruiken en dan.... weg reis! Dit nu voorkomt het genoemde spaarsysteem. Op regelmatige of onregelmatige tijden brengt ge tenminste ƒ 25,— naar het K.L.M.-kantoor of naar de reis-agent. Al deze stortingen worden bijgeschreven op een kaart en over de inleg wordt door de maatschappij een rente vergoed van drie procent 's jaars, steeds tellende over een periode van een maand, waarvan de eerste aanvangt op de datum van de eerste inleg. De voordeligste manier is dus om steeds op dezelfde dag van iedere maand of twee maanden te storten.

Het geld echter kunt ge voor geen ander doel gebruiken dan voor een vliegreis per K.L.M. alleen of per K.L.M. in combinatie met een andere luchtvaartmaatschappij naar welke bestemming ter wereld — voor zover geheel door de lucht te bereiken — dan ook. In voorkomende bijzondere gevallen wordt het geld terugbetaald, maar dan zonder rente. De spaarperiode is om redenen van administratieve aard echter beperkt tot achttien maanden.

Hebt ge in die tijd de benodigde pecunia nog niet bij elkaar gespaard, dan behoeft zulks geen bezwaar op te leveren om toch de reis te gaan ondernemen, want voor het resterende bedrag van de passage kan de K.L.M. u het nodige krediet toestaan. Het is duidelijk, dat daarvoor aan enkele voorwaarden moet worden voldaan. Men moet in een dergelijk geval namelijk of zonder meer kredietvaardig zijn, of een borg hebben of eventueel een verklaring van de werkgever, dat deze bereid is om het resterende bedrag in maandelijkse of wekelijkse termijnen van het salaris of loon af te houden. Over het bedrag van dit krediet betaalt men dan een rente van 1 procent per kwartaal van de hoofdsom, met een uiterlijke termijn van een jaar. Alles bij elkaar genomen hebt ge dus twee en een half jaar de tijd om de reis bij elkaar te sparen. En doet men zulks regelmatig, dan kan dat nog voordeel opleveren ook, omdat de door de maatschappij uitbetaalde rente hoger kan zijn, dan de rente die men moet betalen over het verleende krediet. Om dit resultaat te bereiken is het natuurlijk nodig om even potlood en papier bij de hand te nemen en aan het rekenen te slaan.

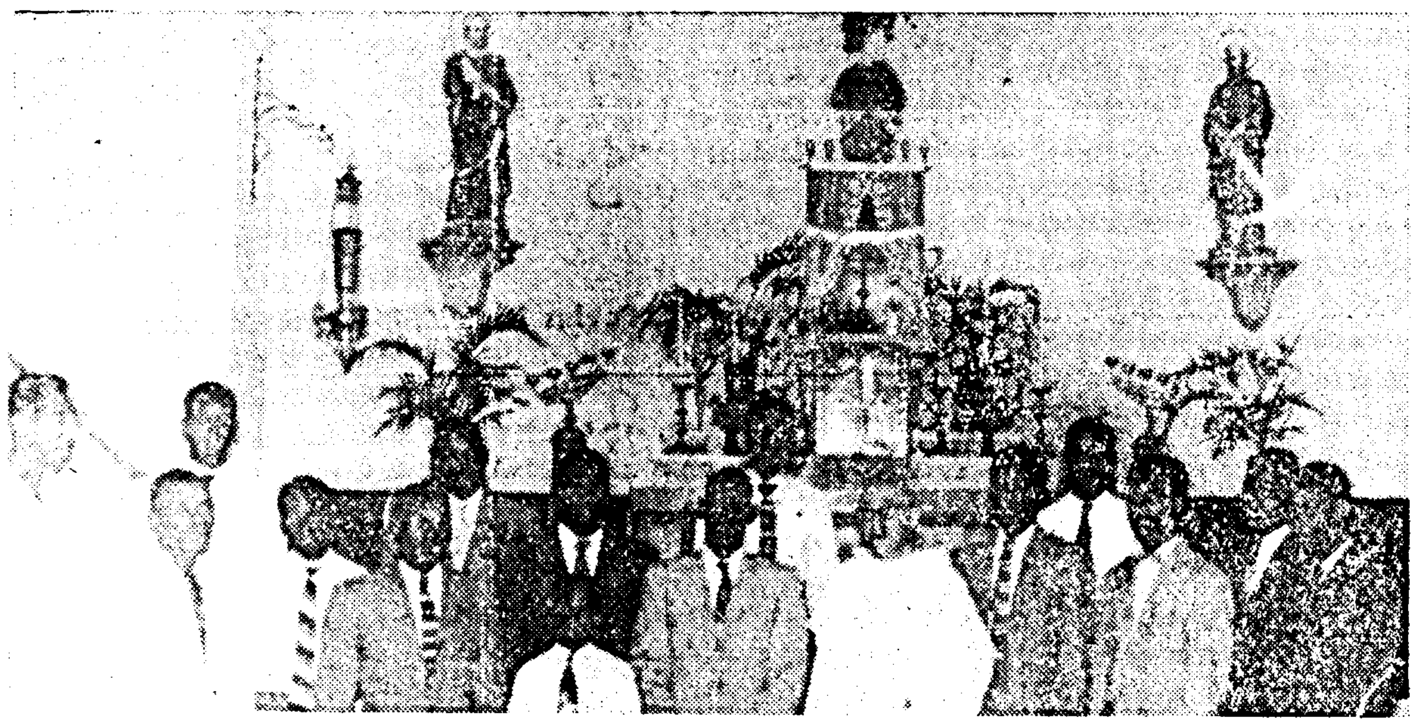
Een vereiste is, dat men tenminste 20 procent van de reissom moet hebben gespaard om voor het resterende bedrag een krediet te verkrijgen.

Op deze geschetste manier hoopt de K.L.M. ook die mensen te bereiken, die tot dusver niet aan vliegen toekwamen, omdat de uitgaaf ineens of de zelf bij elkaar te sparen som te groot was en men verwacht er uiteraard een betere bezetting van de machines door te verkrijgen.

Gedeelte der genodigden op de openingsavond van de tentoonstelling „Schildersvisie op de Olie" in het Curaçaos Museum. Van links naar rechts: dr. Chris Engels, minister Booi, de heer van Meeteren, Gouverneur Speekenbrink, mevr. Speekenbrink.

Jubilerend koor op Westpunt

Zondag jl. vierde in alle bescheidenheid het mannenkoor „Sint-Petrus" van Westpunt zijn eerste lustrum. 's Morgens was er een driestemmig gezongen heilige Mis (Missae Jeanne d'Arc) onder leiding van de heer E. H. Petroudis, dirigent, en met medewerking van de heer A. Laurens, organist. Na de H. Mis was er een receptie, waarbij pater Paanakker zeer gewaardeerde en waarderende woorden tot de medewerkers van het koor sprak en hun met het koor het beste wenste in het belang van de parochie Westpunt. De heer Laurens vroeg aan de aanwezigen om in de toekomst meer medewerking te verlenen. Op bovenstaande foto ziet men pater Paanakker temidden van de jubilerende zangers.

TELEVISIE OP ZAQUITO

Willemstad. — Op Zaquito is tot grote voldoening van alle patiënten deze week een televisietoestel in gebruik genomen. Dit was mogelijk geworden door een gift van de Stichting Elias, S. E. L. Maduro Weldadigheidsfonds.

Geschiedenis herhaalde zich

Willemstad. — In een kantoor van Van Leer's Vatenfabrieken op het C.P.I.M.-terrein heeft men gepoogd door het openbranden van een brandkast tot de inhoud door te dringen. De inbreker moet gestoord zijn of althans gemerkt hebben, dat zijn brander het werk niet zou voltooien, want de ongeopende safe werd aan zijn lot overgelaten. In de brandkast bevonden zich papieren, die slechts voor Van Leer waardevol kunnen zijn.

Komen naar de Antillen

Willemstad. — Aan boord van het ms. „Oranjestad", dat op 21 juli as. alhier wordt verwacht, bevinden zich de navolgende passagiers met bestemming:

Curaçao: fam. J. van Duinen en 2 kinderen; heer R. M. Broersma; heer H. Broersma; mevr. M. Visch—Klein Hesselink en dochtertpe; mevr. A. de Boer—Bonga en zoontje; heer A Broere; heer R. M. Nicholson; heer I. R. Nicholson; heer R. Joubert; mev. M. G. Groenendaal—Mas en 2 knderen; heer W. A. A. Kloosterman; fam. L. J. Griens—van Buuren en 3 kinderen; mevr. A. Annes—Nelemans en dochtertje; lt kol. d. Marns B. J. Pronk, echtgenote en zoontje; fam. J. A. G. v.d. Elshout—Huypmans en 4 kinderen; fam. C. F. Sie-A-Huen-Tjon—Joek Tjien en 2 kinderen; fam. L. R. Cabenda—Morris en 3 kinderen; mej. C. J. R. Smits; mevr. H. Tuyt—Corsica; mevr. W. Breda—de Jonge; 49 man Kon. Marine.

Aruba: fam. B. T. Henriquez—Pabbruwe; mevr. G. M. Cochrane en 2 kinderen; heer G. S. Villalba; heer J. Veraart; mevr. J. E. Nadall—Castro en zoontje; mevr. G. J. Bruinsma—Eppink en zoontje; mevr. W. Oev—Ko; mevr. B. Tam—Swie Tong en 3 kinderen; heer R. H. v.d. Linden; fam. P. Cornelissen—de Maar; fam. A. J. Huibers—Vorstenburg en 3 kinderen; mevr. T. Dash—Lyons; heer J. A. Lew Jen Tai; mej. N. M. van der Linden.

Timmerfabriek Curacao Aluminium zonneschermen

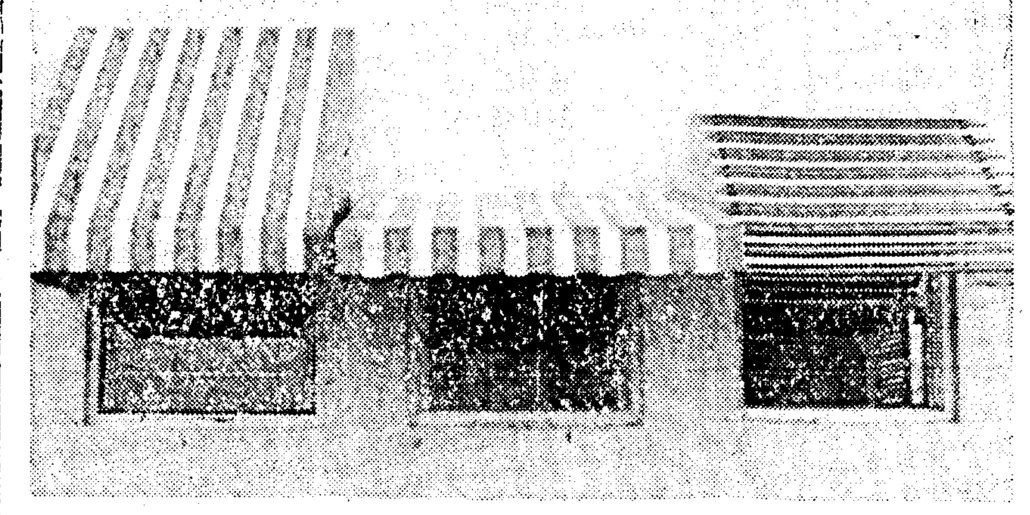
Willemstad. — De Timmerfabriek Curaçao" heeft een nieuw en eigen merk op onze markt gebracht van zonneschermen, die geheel uit aluminium strips vervaardigd zijn. Deze strips en houders zijn gestandaardiseerd en worden in de fabriek op de juiste lengte afgesneden en gemonteerd, waardoor het mogelijk is een bestelling snel af te werken.

Er is een grote verscheidenheid in de kleuren der diverse modellen, die kunnen gemaakt worden zoals o.m. de Panorama, Meridian, Aurora en de Horizon. Het materiaal en de snijwerktuigen werden geleverd door Hunter-Douglas Corp.

De timmerfabriek Curaçao, onder leiding van de heer Boy Maduro, is de eerste, die op Curaçao zonneschermen fabriceert. Ook werd ons nog bekend gemaakt, dat op deze zonneschermen een garantie van 5 jaar staat; dit zegt voldoende over de kwaliteit.

Jackpot geledigd

Willemstad. — In een club in de Breedestraat (Otr.) werd een slotmachine, bevattende ruim ƒ 900,— (in kwartjes) geledigd. Er wordt een onderzoek ingesteld.

Dit zijn drie van de verschillende modellen aluminium zonneschermen, die de timmerfabriek Curaçao momenteel fabriceert.

Schildersvisie op de olie...

(Vervolg van pag. 1)

voelt bij de hedendaagse kunst en gedachten in die kunst als: het vlak weer als vlak willen zien liever dan het te doorbreken tot een romantisch uitzicht uit het portiersraampje, en de kleur weer als pure kleur te willen hanteren, vinden zeker 'n soort weerklank in de bedrijfseconomische denkwijze.

Bij deze gelegenheid heeft nu onze grote trotse industrie zich rechtstreeks ingelaten met het familielid in Adam, kunst. Het is zeker niet haar eerste rendez vous. Wie wel eens een oogje geworpen heeft in haar Revista Shell, dat zij aan de overkant uitgeeft, zal het zijn opgevallen, dat de kunstrubriek daarvan in verzorging die van menig kunsttijdschrift evenaart. Dit is echter meer 'n anecdotisch verband, het werk van haar afdeling Public Relation. Achter deze tentoonstelling steekt iets wezenlijkers. De industrie heeft zich afgevraagd **hoe zien wij de schilders** en liet een wedstrijd houden om het uit te vinden. Het resultaat ervan ziet U zo aanstonds. Het is het Curaçaosch Museum een eer in de gelegenheid te zijn gesteld dit eindresultaat van het onderzoek binnen zijn wanden aan U te mogen brengen en wij danken daarvoor de directies van de C.P.I.M. en C.S.M. Dit resultaat is volkomen lofwaardig. Het valt op hoe deze tentoonstelling schilderkunstig van een zeer aannemelijk gemiddelde is, een waardige tentoonstelling, een belangrijk uitgangspunt.

Niettemin in mijn oog een uitgangspunt en niet een eindpunt. Ik verstout mij kritiek te oefenen, niet op de industrie maar op de kunstenaars. Ik wil mij, verheugd met deze tentoonstelling, toch niet verhelen dat de deelnemende kunstenaars de gigantische betekenis van deze en zo'n industrie zich naar mijn mening niet geheel hebben gerealiseerd of niet hebben weten te realiseren. Van een symphonische uitdrukking van het geheel is nog geen sprake. Niemand nam ook zijn toevlucht tot karikatuur of ironie om zijn onmacht tegenover het geweldige tot uitdrukking te brengen. De sociale toejuiching of aanklacht, het pamflet en de rationele verheerlijking ontbreken. Ja, het bijna demonisch domineerende van zulke fabrieken in een landschap heeft zijn expressionist of zijn stalen abstracte meester nu wel gevonden. Onwennig als men stond is men m.i. te zeer binnen de ordentelijke keus gebleven. Als ik mij herinner hoe heftig een Curaçao bezoekende prof. in de letteren door mij langs de C.P.I.M. gereden te keer ging en sprak van bederf van een landschap, en hoe een andere keer een bekend Nederlands architect, en ook een bekend museum directeur van hun ontroering bij het aanzicht blijk gaven, dan vind ik van deze heftigheid der getuigen nog onvoldoende geacclimatiseerd in de tot stand gekomen werken.

De invloed van de grote industrie op de cultuur is voorlopig nauwelijks te overschatten. Het maakt deze tentoonstelling tot een interessante, een hoogst welkome. Wij kunnen slechts dankbaar zijn voor de idee, de opzet en in die zin ook om 't resultaat

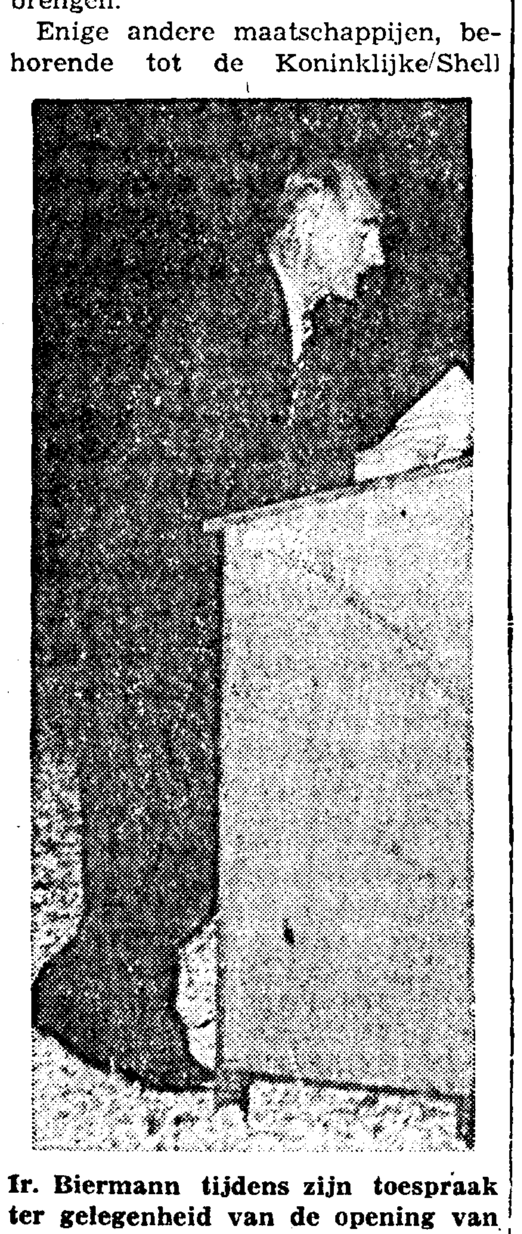
De opzet.

De heer Ir Biermann gaf een korte explicatie van de tot standkoming van de expositie. Hij zeide:

De tentoonstelling die U, Mevrouw zo dadelijk zult openen, vindt zijn oorsprong in 1954, toen The Shell Petroleum Co. aan een 40-tal Engelse schilders opdracht gaf een aantal schilderijen, tekeningen of lithografieën te maken, die de aardolieindustrie in al haar facetten tot onderwerp zouden hebben.

Deze schilders werden in de gelegenheid gesteld de raffinaderijen, fabrieken, laboratoria en andere installaties te bezoeken om aldaar rustig een eigen keuze te maken uit de impressies die zij in beeld zouden brengen.

Enige andere maatschappijen, behorende tot de Koninklijke/Shell

Ir. Biermann tijdens zijn toespraak ter gelegenheid van de opening van de tentoonstelling „Schildersvisie op de Olie", die gisteravond in het Curaçaos Museum werd geopend.

Frankrijk, Zwitserland, België, Italië en Nederland werden eveneens dergelijke opdrachten verstrekt.

U zult zich misschien afvragen hoe wij tot dit experiment zijn gekomen, al zal het velen Uwer wellicht bekend zijn, dat wij reeds jaren lang werken van beeldende kunstenaars aankopen en daarmede onze gebouwen en schepen sieren.

Deze werken nu beelden meestal niet onze industrie uit, dat is begrijpelijk. Toch zijn wij ook wel een beetje trots op ons bedrijf en een groot deel van ons persoonlijke leven is verweven met onze, voor anderen wellicht zakelijk en koud aandoende, installaties, fabrieken, boortorens en wat al meer. Wij vroegen ons af: wat zou nu een beeldende kunstenaar daarin zien, wanneer hij in deze omgeving in volle vrijheid kan waarnemen, beleven en scheppen? En zo kwam deze ontmoeting tussen kunst en industrie tot stand.

Ook de hier ten toon gestelde werken zullen in vele landen in hun eigen omgeving hun bestemming krijgen en daarmede zou eigenlijk de aangelegenheid zijn natuurlijke weg hebben gevolgd en wij hier niet tezamen zijn.

Doch de kunstenaar heeft recht op de belangstelling van de samenleving en daarom geloof ik, dat het juist is ook andere geinteresseerden in de gelegenheid te stellen, evenals wij, de kunstenaar te ontmoeten in zijn beleven en zijn schepping, waarbij het toeval van de gelegenheid die wij hem boden, op de achtergrond dient te blijven.

Ik hoop dat U met allen die na U de tentoonstelling zullen aanschouwen, aldus de samenhang van de collectie zult willen vergeten en Uw aandacht vooral zult willen bepalen tot het individuele werk van iedere kunstenaar.

Gaarne wil ik mijn dank uitspreken tegenover het Cultureel Centrum Curaçao voor de door haar verleende medewerking en tegenover het Curaçaos Museum voor het feit, dat zij aan deze tentoonstelling gastvrijheid heeft willen verlenen; en ik moge U, mijnheer Engels, en Uw medewerkers dank zeggen voor de goede zorg die U heeft willen besteden aan de opstelling van de werkstukken.

Thans verzoek ik U, Mevrouw, deze tentoonstelling te willen openen.

Vervolgens verrichtte mevr. Speekenbrink de symbolische opening van de expositie door het lint door te knippen. Het grote gezelschap, waaronder wij opmerkten behalve Z. Exc. de Gouverneur en mevr. Speekenbrink, minister Booi, de heer van Meeteren, ir Wordragen en zeer vele prominenten uit de Curaçaose samenleving, verspreidde zich vervolgens in de zalen van het museum ten einde de tentoongestelde werken te bezichtigen.

All-Star Game
Droom-wedstrijd eindigde in voordeel van de AMERICAN LEAGUE

St. Louis. — Manager Casey Stengel van de Newyork Yankees won gisteren te St. Louis voor de tweede maal als manager van de American League een All-Star game van de sterren van de National League. De droom-wedstrijd van de Amerikaanse Baseballers welke jaarlijks gehouden wordt, eindigde gisteren met de stand 6-5 in het voordeel van de American Leaguers. De sterren van de American League namen in de tweede inning al een 2-0 voorsprong op de National League en werden niet meer door de National League ingehaald.

Een van de sterren die in de wedstrijd van gisteren werkelijk geschitterd hebben, was echter geen Amerikaan doch de cubaan Minnie Minoso, die in de negende inning voor een belangrijke „out" voor de American League zorgde met een pracht van een worp. Minoso had ook nog een „double" in de negende inning, zijn enige inning van de wedstrijd. De winnende pitcher voor de American League was Jim Bunning die de eerste drie innings voor de American League opwierp, terwijl Curt Simmons van de Philadelphia Phillies de verliezer werd voor de National League. Vreemd genoeg werden er in deze wedstrijd met een opstelling van de beste Amerikaanse suggers geen enkele homerun geslagen.

De Baseballers hebben nog een rustdag alvorens de competitie weer voortgezet wordt.

— Francis Perrin de Franse hoge commissaris voor atoomenergie, heeft zondag te Perros-Guirec, in Noord-Frankrijk, verklaard, dat er geen atoom-auto's kunnen worden gebouwd, omdat voor afscherming van een atoommotor met gering vermogen een tachtig ton wegen schild nodig zou zijn.

Hoorn viert zesde eeuwfeest

Een stad vol historie

(Van een medewerker in Nederland)

De Fransman Henri Havard, die in 1874 met een tjalk de Zuiderzee bevoer en deze tocht later heeft beschreven, vertelt ook van zijn aankomst te Hoorn. De prachtige ruime haven bleek omgeven van dicht geboomte en overdaad van bloemen. Stel u voor, zegt Havard, het Bois de Boulogne als zeehaven, met vrolijke torentjes, die boven de bomen uitsteken, en bevallige huizen met puntige gebeeldhouwde gevels, die nieuwsgierig door het gebladerte kijken. En hij prijst Hoorn als een der schoonste steden, die men zich kan voorstellen: oud, maar bevallig en zelfs koket, de huizen versierd met beeldhouwwerk en bas-reliëfs, de smalle gevels met trapjes en licht voorover hellend als om beter te zien en beter gezien te worden. De overwegende kleur is het warme baksteenrood, dat aan alles een frisheid en vrolijkheid verleent, dat merkwaardig afsteekt bij de ouderdom der stad. En al de huizen zijn nog zo, van het ene einde der stad tot het andere, en men komt zichzelf belachelijk voor, gekleed naar de mode van de dag. Er bestaan enkele steden ter wereld, die men bezoeken moet met hoge laarzen aan, een rapier op zij en een gepluimde kastoren hoed op het hoofd: Hoorn behoort hier bepaaldelijk toe. Overigens, zo merkt Havard op, wordt het oog niet al te zeer gekwetst door het uiterlijk der voorbijgangers of de straten ontsierd door het voorkomen der wandelaars, want beide categorieën zijn hoogst zeldzaam. En hij signaleert daarmee de bijkans Pompeische stilte, die ook anderen is opgevallen in de steden der Zuiderzee in de vorige eeuw. Havard is de uitvinder geweest van het begrip „villes mortes". Wie echter vandaag Hoorn betreedt kan het zich nauwelijks meer voorstellen.

De stad Hoorn, die thans haar 600-jarig bestaan viert, leeft volop. Zij maakt met haar winkelstraten een zeer welvarende indruk. Nog altijd is het een prachtige stad, maar sinds de dagen van Havard is er wel iets veranderd. Twee, drie generaties hebben zich beijverd aan de schoonheid zoveel het kon afbreuk te doen. Er moet in enkele decennia ontzettend veel verdwenen zijn, en wat er voor in de plaats kwam, nu ja, wat mocht men van die tijd anders verwachten. Het mooie Hoorn heeft thans slums, waar men beter niet kan kijken. Gelukkig zou er bezinning komen: in later dagen is veel behouden en hersteld. Maar als men zich van kort geleden de gasverlichting herinnert en nu de lichtmasten ziet, die het stadsbeeld zijn komen ontsieren, dan vraagt men zich af of er eigenlijk wel iets begrepen is. Dit grenst aan hoogverraad. Zoiets doet men zijn stad niet aan. Of meent men werkelijk, dat Hoorn via dit soort straatverlichting wordt opgestoten in de vaart der volkeren? Wat zijn schoonheid en sfeer toch weerloos in dit land met zijn eeuwige zucht tot veranderen en vernieuwen, waar men geen mos duldt op een muur en de muur veroordeelt vanwege het mos.

Maar laten wij de feesteling nu niet gaan kapittelen. Er komt wel weer een tijd, dat die palen op hun beurt verdwijnen. Het is in elk geval niet onherstelbaar. En verder blijft er alle reden om Hoorns lof te zingen. Wij waren er heen gegaan op een avond met onweer in de lucht. Wij zaten op het Houten Hoofd en keken naar de stad en naar het water. Ja, het Bois de Boulogne lag er nog, het dicht geboomte rondom de havens, grote volkruinige iepen, waar de wind geheimzinnig in ruisen kan of heel zacht fluisteren in witte juninachten als thans. Boven het IJsselmeer stapelden zich de donderkoppen en flitste bijwijlen het hemellicht. Het water buiten zag violet, de hemel in het westen citroengeel. En er viel een wonderlijke rosse gloed over het stadsbeeld: de Hoofdtoren, monumentaal, de gevels van de Slapershaven in hun sierlijk gelid, met de schepen voor de wal nog helemaal de illusie van Hoorn, de zeestad.

Aan de Slapershaven, waar wij hier van het Hoofd het zicht op hebben, staan de zeventiende eeuwse huizen, naar Bossu vernoemd, die in het fries van drie gevels, over de gehele breedte met reliëf versierd, een uitbeelding geven van de stad en de slag, versierd met leeuwenkoppen, Fortuna's en toepasselijke verzen:

Tot eer van haer geslagt, tot lof van deze daed
die klampen hem aen boort, die weten noch wel raedt
hier is een Hoorens Hop, daer gaet het op een veghten
daer siet men 't eene schip vast aen 't ander heghten
daer siet men reghte liefde, daer doet men onderstant
daer veght men sonder gelt voor 't lieve vaderland.

In het fries van het tweede huis staat te lezen:

En sonder twyfel! Dit Daer synder ook in 't midden
Daer synder op Het lant die Godt met Mooses Bidden
Totdat men Over wint Gelyck het is geschiet
Waervan men Huyden Noch Een klare teken siet.

En in het derde en hoekhuis:

O! loffelycke daed. O! schoone gulde tyden!
Wie dat er aan gedenkt, die moet hem nog verblijden
Het land dat schut en beeft, den vyand die kom aen;
Hij wil met Amelek gantsch Israël verslaen.
Hij koomt met groote magt maar Godt heeft ons gegeven
Ook arons ende hurs wiens namen zijn geschreven.

Tenslotte vermeldt een gedenksteen in de gevel van het Weeshuis, het voormalig St.-Mariaklooster, waar Bossu na zijn nederlaag drie jaar gevangen heeft gezeten:

Anno 1573 men zag
In October den elfden dag
Graaf Bossu hier verovert tot Hoorn.
Gevangen in dit Huis hy lag
Even drie jaren na den slag
Die hy op Zuiderzee had verloren.

Verder bezit Hoorn de verguld zilveren beker, die volgens overlevering van Bossu afkomstig moet zijn. De fraai gedreven en gegraveerde beker uit de tweede helft van de zestiende eeuw bevindt zich thans in het West-Fries museum, het vroegere Statencollege, met nog enkele andere souvenirs aan de zeestrijd. En tenslotte hangt in de voormalige eetzaal van het Statenlogement, thans de raadzaal, waar onder leiding van burgemeester Canneman de belangen der 15.400 inwoners van Hoorn worden behartigd, als schoorsteenstuk het monumentale schilderij, dat Jan Theunisz. Blankerhof uit Alkmaar in 1663 van de slag heeft vervaardigd. De indrukwekkende baroklijst

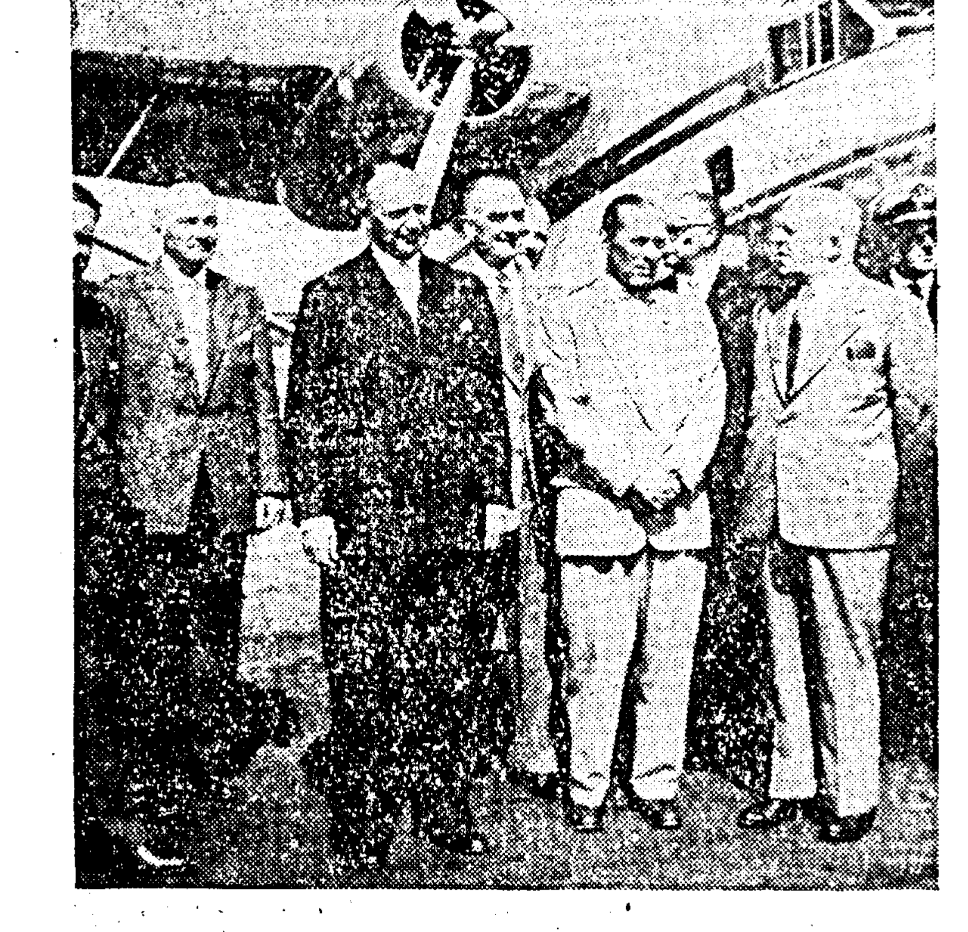
Maximiliaan Graaf van Bossu, op de 12e oktober 1573 als gevangene te Hoorn.

is het werk van Meester beeldhouwer Joh. Kinnema, eveneens uit Alkmaar. De zaal is op het eind van de achttiende eeuw opnieuw betimmerd en ingericht in de stijl Lodewijk de Zestiende met al de voornaamheid van stoffering en meubilair, die tot vandaag onveranderd is gebleven. Het schilderij van de slag is eigendom van het Rijk, als opvolger van Gecomitteerde Raden van West-Friesland en het Noorderkwartier het oude Statencollege, dat tijdens de Bataafse Republiek werd opgeheven.

De slag op de Zuiderzee is nog pas een begin geweest. De grote tijd van Hoorn gaat dan eerst aanbreken. „Dees boezem Helden teelt en macht van Oorlogsschepen", zou Vondel de stad bezingen: Bontekoe, Schouten, Coen, David, Pietersz. de Vries, Pieter Florisz; zij hebben hier als jongens aan de waterkant gestaan, aan de voet van de Hoofdtoren. Op de Roode Steen heeft Coen zijn standbeeld gekregen, tussen de Zuivelwaag en de leeuwengevel van het vroegere Statencollege. En voor de wereldscheepvaart is Kaap Hoorn tot een begrip geworden, zoals Schouten haar de naam gaf van zijn stad. Te Lewes in Delaware is het stadhuis van Hoorn zorgvuldig nagebouwd, eerbetoon aan David de Vries en de vestiging der Hollanders. Natuurlijk ontmoet men in Hoorn het monogram der V.O.C., in het gebouw aan de Muntstraat, dat heeft behoord aan de Kamer Hoorn. Er staan nog pakhuizen der Compagnie, Onder de Boompjes. En ook de Geoctroyeerde West-Indische Compagnie Hoorn, de Compagnie van David de Vries, leeft voort: men vindt haar voormalige zetel aan de Binnenluiendijk. En hier een fries en ginds een gevelsteen aan huizen, die er getuige van waren, bewaren de herinnering aan de tijd, dat schepen van Hoorn de wereldzee bevoeren. Trouwens, heel het gezicht der stad, nog altijd naar zee gewend en door de zee getekend.

Maar scheepvaart en straks ook visserij mogen voorgoed tot het verleden behoren — de vissersvloot van voorheen is reeds gedecimeerd — zijn handelsgeest heeft Hoorn behouden. Er was reeds een nederzetting in deze hoek of horn der zee, toen volgens de kroniek van Velius drie Hamburgse brouwers zich in 1316 hier kwamen vestigen, en Hoorn zoals Amsterdam van de import van bier veel profijt zou trekken. En als Hoorn zeshonderd jaar geleden van Graaf Willem de Vijfde het stadsrecht ontving, was er reeds een druk bezochte markt op de Roode Steen. Dit marktbedrijf zou Hoorn behouden tot zelfs in zijn diepste neergang. Er werd kaas en vee verhandeld en elke week zag de Oosterpoort de lange rijen van wagens en karren onder haar bogen passeren. Zo was het nog onverminderd toen Havard in Hoorns stilste tijd de stad bezocht. Het terrein van de markt, zo schrijft hij, gelijkt een artilleriepark. De kazen, bij hopen van honderden zijn opgestapeld als kogels, de fraaie gele korst schittert als goud. De zwijgzame, kalme en nadenkende boeren doorkruisen de markt naar alle kanten. Zodra een koop gesloten is, ziet men de sjouwers komen van de Waag, geheel in het wit gekleed, behalve hun hoeden die een blauwe, gele of groene kleur bezitten. De weegschalen in de Waag hebben elk haar bijzondere kleur en het hoofddeksel der vrachtdragers duidt aan bij welke schaal zij aangesteld zijn.

De kaasmarkt van Hoorn behoort nog niet zo heel lang tot het verleden. In zijn fleemschuf-boekje over Hoorn, dat in 1943 verscheen, vertelt J. C. Kerkmeyer, hoe altijd nog op de donderdagse markt kaas werd gewogen, al waren het maar weinig stapels meer. En altijd nog gingen de deuren van de Waag open en kwamen de dragers op hun eigenaardig sukkeldrafje met de volle berrie aangelopen, die met kaas en al op de oude weegschaal werd gezet. Zelfs de gekleurde hoeden hingen er nog. Vandaag is de Waag beneden museum en boven restaurant. Er komen geen partijen meer op de Markt, maar evengoed ruikt Hoorn volop naar kaas zoals het naar specerijen heeft geroken en naar vis. Want er bleef een bloeiende kaashandel, die geheel op Alkmaar is gericht. En de vele oude pakhuizen, die de stad nog telt, zijn voor een groot deel met kaas gevuld. Verder bloeit de donderdagse markt als vanouds en is de levendige winkelstraten van dag tot dag vol bedrijf. Hoorn is een typisch verzorgingscentrum: 1 winkel op de 26 inwoners (Amsterdam bijvoorbeeld maar 1 op de 49), en verwacht wat dat betreft nog heel wat van straks de nieuwe polder.

De Nederlandse ministers Staf en Helders hebben een proefvlucht gemaakt met de „Twinpioniers" de „Kroonduif". Deze vliegtuigen vertrekken binnenkort naar N.-Guinea en zijn bestemd voor de K.L.M. aldaar. Foto: Op de eerste rij: dr. Duke of Hamilton, Min. Mr. G. P. Helders, Ir. I A. Aler (dir. v.d. K.L.M.) en minister Ir. C. Staf.

Zwendel bij loterij van Italiaanse omroep

In Italië heerst verwarring: tweehonderd mensen die een auto gewonnen hebben in de grote loterij waarmee de regeringsomroep RAI nieuwe luisteraars en televisiekijkers tracht te winnen, beraadslagen met familie en advocaten. Want er is een zwendeltje ontdekt bij de loterij, en de justitie loopt nu rond met het plan om alle tweehonderd auto's die tot nu toe weggegeven zijn, in beslag te nemen.

De politie heeft in Genua een kantoorbediende van de RAI gearresteerd, benevens zijn zwager en twee slagers. Deze heren schenen namelijk te weten hoe men het moest aanleggen om een auto te winnen.

Het kwam uit toen een zakenman in Genua van een slager het aanbod kreeg om een televisie-toestel te verdienen als hij, voor de slager die een auto wilde winnen in de loterij van de radio. De wagen zou, eenmaal bij de zakenman beland, voor de slager zijn, en die zou, als bewijs van erkentelijkheid de zakenman een TV-toestel schenken.

De zakenman stelde de directie van de radio in kennis van het aanbod en liet de politie ook weten wat hem overkomen was. Toen hij, zoals de slager beloofd had, een auto won werd de slager gearresteerd en kwam de zaak eerst goed aan het rollen.

Wat precies het geheim van de slager was is niet duidelijk geworden, maar dat er een komplotje bestond blijkt uit de overige arresta-

De justitie volgt het spoor, zoals zij heeft, en heeft laten weten dat nu alle loterijbriefjes al in beslag genomen zijn, het voor het onderzoek waarschijnlijk bevorderlijk zou werken wanneer ook alle auto's in beslag genomen werden. En daaronder zijn nu minstens 200 Italianen, thans kort eigenaars van Fiat 600, Fiat Giulietta en Appia-wagentjes, hun grote zenuwachtig.

Mr. Bajetto hoofd nieuwsdienst Radio Nederland Wereldomroep

Hilversum. — Tot hoofd van de nieuwsdienst van radio Nederland Wereldomroep is met ingang van september a.s. benoemd mr. M. P. Bajetto, thans werkzaam als souschef bij de afdeling radio-, televisie en pers van het ministerie van onderwijs, kunsten en wetenschappen. De heer Bajetto volgt als zodanig mr. J. W. Niessink op, die met ingang van dezelfde datum is benoemd tot hoofdredakteur van het Utrechts Nieuwsblad.

Mr. Bajetto is op tien mei 1910 te 's-Gravenhage geboren. Hij studeerde Indisch recht in Batavia en Utrecht en deed in 1933 doctoraal examen. Na in Nederlands Indië militaire dienst te hebben gedaan werd hij in 1934 aangesteld als ambtenaar van het Indische gouvernement; hij werkte ter algemene secretarie, bij het kabinet van de gouverneur-generaal en bij de regeringsvoorlichtingsdienst. Na in de oorlog door de Japanners geinterneerd te zijn geweest kwam hij in 1946 bij de regeringsvoorlichtingsdienst terug; laatstelijk was hij hoofd van het voorlichtingskantoor Oost-Java te Surabaya. In 1952 werd hij aangesteld als ambtenaar bij het ministerie van onderwijs, kunsten en wetenschappen in Den Haag.

— Twee Amerikaanse r.k. priesters, die verleden week in Sjanghai op vrije voeten werden gesteld, na vier jaar in gevangenissen in communistisch China te hebben doorgebracht, verklaarden bij aankomst in Hongkong dat zij op valse aanklachten waren veroordeeld.

Ned. film „De Morgenster" vindt veel bewonderaars

Berlijn. — De Nederlandse inzending op het filmfestival in West-Berlijn, de film De Morgenster, heeft aldaar voor een dankbaar publiek zijn wereldpremiere beleefd.

De film, die ongeveer twintig minuten duurt, vertelt het verhaal van maatschappelijke verschoppelingen die in de morgenschemer in Amsterdam de vuilnisbakken nazoeken. De film heeft geen tekst alleen muziek van Jurriaan Andriessen en een enkele geluidseffect.

Diny Heynes zwerft in de vroege morgen door het havenkwartier, in afgesleten schoenen, haar ongekamde zware haren om haar gezicht fladderend, terwijl ze zoekt naar kleinigheden die ze gebruiken kan.

De film is in zwart-wit, totdat het meisje plotseling een zonnebril vindt, deze opzet en zichzelf in een droomwereld ziet — in kleuren. De bril valt van haar neus als ze danst en alles is weer even grijs in de bittere werkelijkheid rondom haar.

De film is gemaakt door Charles Huguenot van der Linden naar een manuscript van zijn vrouw Martina. De fotografie met ongebruikelijke lichteffecten is van Pim Heytman.

Zingende Jezuiët neemt rust

Het feit, dat de vermaarde „Jésuitechansonnier", pater Aimé Duval, die het componeren en zelf voordragen met guitaar-begeleiding van grotendeels religieuze „chansos" beoefend als een vorm van modern apostolaat sinds enige tijd niet meer optreedt, heeft aanleiding gegeven tot een aantal geruchten, waar de platenopnamen van zijn liederen groot succes behalen. Al wat men in deze geruchten als vorstrekt overeenkomend met de waarheid kan beschouwen komt hierop neer, dat père Duval, wiens normale „basis" de centrale Jezuietenresidentie te Parijs is, momenteel in de provincie een rustkuur doet, zonder dat dit wil zeggen, dat zijn overigens van gestel niet al te sterke gezondheid, werkelijk is geschokt. Hij is alleen maar vermoeid, misschien zelfs wat overspannen van een activiteit die vooral te Parijs van een rijkelijk enerverende aard is geweest: tot dusver culmineerde deze in zijn optreden, een tweetaal maanden geleden, voor een overtalrijk nogal „gemengd" gehoor in de immense, vocaal bijzonder moeilijk te beheersen winterwielerbaan. Dit heeft bijzonder veel van zijn physieke en nerveuze krachten, en van zijn eigenlijk slechts zeer broze stem, gevergd.

Er is echter geenszins sprake van een definitieve beëindiging van père Duval's merkwaardig, reeds zeer vruchtbaar gebleken apostolaat en hij zou zelfs al weer plannen smeden voor een voortzetting daarvan in de nabije toekomst.

Russische nota aan West-Duitsland

Bonn. — Het Sovjetrussische ministerie van buitenlandze zaken heeft de volledige tekst van de aan de Westduitse ambassadeur te Moskou overhandigde Russische nota op een persconferentie bekendgemaakt.

In de nota zegt de Russische regering kennis te hebben genomen van de belofte van West-Duitsland om geen atoomwapens te vervaardigen. Dit zou zeer verheugend zijn, zo wordt gezegd, als West-Duitsland niet trachtte deze atoomwapens uit het buitenland te betrekken.

De ontwijkende verklaring van de Westduitse regering over de voorziening van haar leger met atoomwapens heeft volgens de nota slechts ten doel de kiezers gerust te stellen.

— In Rabat zijn 800 hutten, gemaakt van oude pakkisten, golfijzer en benzineblikken, door een brand vernield. 3.000 mensen zijn hierdoor dakloos geworden.

ERIC DE NOORMAN -- De prooi van de Rode Rots

10—35 De mist wordt nu zo dicht, dat de schepen elkaar telkens uit het oog verliezen om dan even later weer onverwacht voor elkaar op te doemen. Eric heeft zich op de boeg opgesteld en luistert meer dan dat hij tuurt naar de meeligger. Slechts het klein geluid van plassende roeiriemen en piepend houtwerk is hoorbaar. En verder heerst slechts stilte op het traag deinende water, onheilspellende, doodse stilte...... En dan...... zijn ze de andere drakkar opeens kwijt geraakt! Eric hoort hem zelfs niet meer. Een snelle blik over het water doet hem eensklaps zien, dat de zeestroming te veranderd. Of... heeft de roerganger op eigen gezag de koers verlegd?" „Leg het schip weer in zijn oude koers, man!" roept Eric de roerganger toe, maar deze maakt slechts een niet begrijpend gebaar. „Wat heeft dat te betekenen?" buldert de koning nu woedend. „Gooi dat roer om, zeg ik je!" Driftig beent hij naar de achtersteven. De krijgers om hem heen werpen elkaar veelbetekende blikken toe, maar Eric ziet dit niet. „Wat ben jij voor een roerganger, die niet eens kan koerser op de zeestroming!" schreeuwt hij. „Moeten we dan verdwalen in deze mist? Geef hier dat roer!" Als schaduwen glijden enige krijgers achter hem aan. Eensklaps weerklinkt een snerpende waarschuwingskreet, onmiddellijk overschreeuwd door een kort, gesnauwd bevel.

Dan voelt de Norenkoning. Plotseling hoe hij door sterke knuisten wordt opgetild en voor hij beseft, wat er eigenlijk aan de hand is, vliegt hij met een forse zwaai overboord......

De onzichtbare getuige

door ANTHONY GILBERT

in de vertaling van J. G. H. v. d. Bovenkamp Jr.

43

„Heeft zij u dan helemaal niets verteld? Het meisje uit het weeshuis."

„Dat was een waandenkbeeld van haar. Zij dacht het meisje te herkennen; meende dat zij haar al eens in Londen had gezien. En het gekke is, dat zij helemaal geen kinderen kende."

„Daarvan heeft zij u misschien nooit iets verteld. En hoe staat het met de jongedame?"

„Welke jongedame nu weer?"

„Er was een jongedame," zei Crook geduldig, „die ook veel belang stelde in het kleine meisje en toen die belangstelling te groot werd, verdween zij spoorloos. En niemand schijnt te weten waar heen het kleine meisje gestuurd is en Miss Martin sterft plotseling aan een hartverlamming. Veel onderwijs heb ik niet genoten, maar dat twee en twee vier is, als je het bij elkaar optelt, weet ik toch wel."

„Ik heb nooit iets van een jongedame gehoord," zei Doreen.

„Miss Lawrence," zei Crook vriendelijk.

Miss Webster schrok op.

„Maar dat is de jongedame, die haar die avond heeft opgebeld!" riep zij uit.

„Welke avond?"

„Nadat zij was thuis gebracht door die vreemde man in zijn rode auto."

„Door mij," zei Crook.

„De eerste keer dat die Miss Lawrence opbelde, was Miss Martin niet thuis. Zij wilde Miss Martin dringend spreken en even na zes uur belde zij voor de tweede keer op. Miss Martin scheen zich niet op haar gemak te voelen. Ik moet toegeven, dat zij erg zenuwachtig deed."

„Waarom heeft zij mij niet opgebeld?" wilde Crook weten.

„Dat heeft zij een paar maal geprobeerd, maar de telefoon was bezet en daarna was het te laat......"

„Inderdaad — te laat. Als zij zich met mij in verbinding had gesteld zou zij nu naar alle waarschijnlijkheid nog in leven zijn!"

„Maar dat is onzin!" riep Doreen uit. „Dat zegt u nu net alsof zij vermoord is."

„Willen we eens wedden, dat dat ook gebeurd is?"

Doreen keek hem verschrikt aan. „Meent u dat werkelijk?"

„Waar is Miss Martin?"

„Wij verwachten elk ogenblik de ziekenauto," zei Miss Webster. „U zult begrijpen dat wij het stoffelijk overschot niet hier in de inrichting kunnen houden," zei Miss Webster. „Miss Blake begrijpt dat ook volkomen, niet waar, Miss Blake?"

„Natuurlijk," zei Doreen.

„Zullen we dan eens even bij haar gaan kijken?" zei Crook.

„Ik zie niet in waarom dat nodig is," antwoordde Doreen.

„Waar is uw telefoon?" vroeg Crook aan Miss Webster.

„In de hall, maar......"

„De politie houdt er niet van als men haar laat wachten," zei Crook, terwijl hij naar de deur liep.

„Politie?"

„Ziet u mij aan voor een slecht burger?" vroeg Crook.

„Dat begrijp ik niet."

„Het is de plicht van elk goed burger om de politie te helpen ongeacht het seizoen en als een goed burger meent dat hij in aanraking komt met een sterfgeval onder verdachte omstandigheden dan dient hij de politie daarvan in kennis te stellen. Ik voor mij ben er voor om zo'n geval eerst eens op mijn gemak zelf te bekijken, maar stemt u daarin niet toe, dan zal ik me heus tot de politie moeten wenden."

„Maar dat kunt u niet doen!" zei Miss Webster.

„Dat moet u dan maar eens vragen aan de Hoofdcommissaris van politie. Het is mijn plicht om de politie te waarschuwen. Het zou wat moois zijn, als dat niet mogelijk was. Dan gingen de meeste misdadigers vrij uit. En denk eens aan al die mensen die rustig op hun warme bed gestorven zijn......"

„Maar wie ter wereld zou mijn oude tante nu willen vermoorden," riep Doreen uit.

„Als u me kunt vertellen wie haar gisteren heeft meegenomen in zijn auto, dan zal ik u antwoord geven op uw vraag."

Hij klom voor de anderen uit naar boven en keek even later neer op de stoffelijke resten van Miss Martin, die nietig en klein leek als een gestorven vogel. Zij was geheel gereed voor de begrafenis en haar gerimpelde handen lagen gevouwen op haar smalle, platte borst. Crook boog zich over haar heen en met oneindige tederheid tilde hij een van haar oogleden op. „Is de dokter al bij haar geweest?" vroeg hij.

„Ik heb u gezegd dat hij haar gistermorgen onderzocht heeft en toen waarschuwde hij ons voor haar zwakke hart."

„Is er een overlijdensacte?"

„Die heeft dokter Weyland juist gestuurd."

„Zonder bij haar te zijn geweest?"

„Hij had haar een paar uur voor haar dood gezien,"

„Daar hield de moordenaar vermoedelijk rekening mee. En dan ga ik nu maar. Ik vermoed dat de dokter wel gauw bij u zal zijn, of de politie moet het stoffelijk overschot in beslag genomen hebben."

Met die woorden draaide hij de twee onthutste vrouwen zijn rug toe en liep naar buiten.

Dokter Weyland keek een beetje verwonderd toen hij de rammelende rode auto voor zijn woning zag stoppen en zijn verwondering werd nog groter toen hij de zware gestalte van Crook de tuin zag inlopen om aan zijn voordeur te bellen. Het zegt heel wat voor de overredingskracht van Crook, dat het dienstmeisje hem vijf minuten later had toegelaten tot de spreekkamer van dokter Weyland — precies de man volgens hem om een vrouw als Miss Martin te laten vergiftigen en een overlijdensacte af te geven voor hartverlamming.

„Wel, beste man?" begon Weyland. „Wie bent u en wat...."

„Het gaat over Miss Martin," viel Crook hem in de rede. „Ik vernam, dat u de overlijdensacte hebt afgegeven."

(Wordt vervolgd)

AMIGOE VAN DE JEUGD

Kleren maken de jongen niet

Het verhaal, dat ik je deze keer vertel, speelde zich af onder de regering van koning Twebbel, de verstandigste vorst, die ooit over Babbaldonië heeft geheerst. Hij was een wijs en mild en bijzonder goed ontwikkeld man en geen koning werd daarom meer door zijn volk bemind dan hij.

Het spreekt welhaast vanzelf, dat koning Twebbel niets liever wilde dan dat zijn zoontje ook verstandig en goed ontwikkeld zou worden en prins Relco was dan ook pas twaalf jaar, toen hij voor het eerst naar de grote school werd gestuurd.

Koning Twebbel keek hem vanuit het venster in de oostermuur van het paleis trots na en verheugde zich al op het ogenblik, waarop Relco weer thuis zou komen en hem zou vertellen wat hij die dag had geleerd. De thuiskomst van Relco werd echter iets anders dan de koning zich had voorgesteld, want toen de jonge prins die middag om kwart over vier het studeervertrek van zijn vader binnenstapte, zag hij er uit alsof hij in zijn eentje een oorlog had uitgevochten. Weldra bleek, dat hij inderdaad zo iets, maar dan op kleine schaal, had gedaan. Hij had twee blauwe ogen, zijn arm zat in verband, zijn knieën waren geschaafd en op zijn gezicht prijkten drie grote pleisters.

„Wat heb jij uitgevoerd?" vroeg de koning geschrokken.

„Gevochten," antwoordde Relco.

„Met wie?"

„Met Bobba, een schoffie, dat bij mij in de klas zit. Hij plaagde mij en zei, dat hij er nooit opgedoft als een meisje bij zou willen lopen en dat ik door de leraren word voorgetrokken omdat ik prins ben en daarna gaf hij mij nog een stomp en toen sloeg ik terug en toen gingen wij natuurlijk vechten."

„Zo, zo," zei de koning nadenkend en met een veelbetekende ongelovige klank in zijn stem, „dus die jongen begon jou zo maar te plagen en gaf je toen een stomp zonder dat jij hem iets had gedaan. Nou, dat is een erg nare jongen, hoor,"

„Nou, eh," zei prins Relco blozend, „ik, eh, ik had per ongeluk tegen zijn schoolmandje geschopt en daarna had ik gezegd, dat hij zijn ouwe rommel niet voor mijn voeten moest laten slingeren. Maar dat is toch geen reden om meteen ruzie te maken, vindt u wel?"

„Nou, dat weet ik nog zo net niet," zei de koning voorzichtig. „Ik weet toevallig, dat jij ook niet bepaald zo'n lief jochie bent en ik heb er zo'n idee van, dat jullie allebei schuld hebt. Als ik mij niet vergis, hebben jullie gevochten, omdat hij een lelijk schoolmandje en jij bijzonder nette kleren hebt, met andere woorden: omdat hij arm is en jij rijk bent. Ik vind dat een bijzonder slechte aanleiding om te gaan vechten en als ik jullie was, zou ik die ruzie maar gauw bijleggen en goede vrienden worden. Ga morgen naar hem toe,

geef hem een hand en zeg, dat het je spijt."

Prins Relco keek nijdig en was het ook. „Ik denk er niet aan!" riep hij. „Ik wil met dat schoffie niets meer te maken hebben; als hij morgen zegt, dat het hem spijt, zal ik misschien proberen vriendelijk tegen hem te zijn, maar als hij het niet doet, spreek ik geen woord tegen hem; en zodra hij weer met zijn vervelende opmerkingen begint, sla ik hem weer op zijn gezicht." Na deze woorden keek Relco zijn vader een beetje ernstig aan, want hij vermoedde, dat hij een fikse uitbrander zou krijgen. Dat viel echter mee.

„Ik wil je niet bevelen, die jongen je verontschuldigingen aan te bieden," zei de koning. „Ik wil eerst precies weten hoe de zaak zich heeft toegedragen en daarvoor moet ik natuurlijk ook de andere partij horen. Ik zal maar eens naar de vader van die Bobba gaan."

„Wat?!" riep Relco stomverbaasd. „U kunt toch niet naar zo'n gewone arbeider gaan om met hem over een ruzie tussen zijn zoontje en mij, de prins, te praten?"

„Dat zul je eens zien," zei koning Twebbel en even later verliet hij zijn paleis en begaf zich naar de achterbuurt, waarin Bobba en zijn ouders woonden.

Toen hij terugkeerde, keek Relco hem vol verwachting aan, maar de koning zei niets en daar Relco ook niets durfde vragen, ging hij naar bed zonder te weten hoe het gesprek tussen zijn vader en Bobba's vader was afgelopen.

De volgende dag was Relco al wakker voordat zijn bediende zijn bad vol had laten lopen. Alles leek nu anders en terwijl hij nog even lag na te soezen, vroeg hij zich af, waarom hij zich de avond tevoren eigenlijk bezorgd had gemaakt. Het zou allemaal wel met een sisser aflopen, dacht hij. Zingend stapte hij in het bad en even later riep hij zijn bediende vrolijk toe, hem zijn kleren te brengen. Nog geen minuut later kreeg Relco de verrassing van zijn jonge leven.

De bediende klopte zoals gewoonlijk eerst netjes op de deur en kwam toen met zijn bekende deftige pas binnen. Op zijn uitgestrekte handen droeg hij een stapeltje kleren. Dat was allemaal heel gewoon; het abnormale was echter, dat de kleren, die hij droeg, niet meer dan oude vodden waren: een opgelapte broek, een versteld, smerig hemd, sokken met gaten er in en sandalen met touwtjes in plaats van riemen. Het gezicht er van sloeg prins Relco met stomheid.

„Uw kleren, hoogheid," zei de bediende.

Relco zweeg om de eenvoudige reden, dat hij geen woord uit kon brengen.

„Uw kleren, hoogheid," herhaalde de bediende.

„D-d-d-dat zijn mijn k-k-kleren niet," stotterde Relco. „I-i-ik......" En toen zag hij het. „Dat zijn de kleren van Bobba! Wat is dat voor dwaasheid? Ben jij krankzinnig geworden? Hoe kom je aan die vodden, hè, vertel op!"

„Ik heb opdracht, u deze kleren aan te laten trekken," zei de bediende beleefd en niet in het minst geschokt door Relco's uitval.

„En ik heb die opdracht ge geven," zei koning Twebbel, die op dit ogenblik de kamer binnenkwam.

„Maar ik trek die kleren niet aan!" kreet Relco.

Koning Twebbel was mild en goedmoedig, maar hij was een echte koning en als hij een bevel gaf, kon je hem maar beter niet trachten te weerstaan. Dat bleek ook nu weer. Zijn ogen bliksemden plotseling en in zijn stem lag een metaalachtige klank toen hij zei: „Je trekt die kleren wel aan en je zorgt, dat je op tijd op school bent, begrepen?"

Relco boog zijn hoofd. Hij wist, dat tegenstribbelen nutteloos was; desnoods zou zijn vader de bedienden opdracht geven, hem met geweld de kleren aan te trekken en hem naar school te brengen. Met een gevoel van walging en rood van woede trok hij de kleren daarom zelf aan. De verontwaardiging snoerde hem de tranen in de ogen.

„Mooi zo," zei de koning, toen Relco klaar was. „Nu ondervind je eens, dat een jongen niet naar believen mooie of lelijke kleren kan dragen en dat kleren aan die jongen zelf niets veranderen. Ga nu maar eten en haast je dan naar school."

Je kunt je voorstellen, dat Relco die ochtend met lood in zijn sandalen naar school ging. Hij voelde zich in die oude plunje vies en smerig, maar dat was het ergste niet; het verschrikkelijkste was, dat Bobba hem natuurlijk belachelijk zou maken en alle jongens hem zouden uitlachen. Als de gedachte aan zijn vader hem niet had weerhouden, zou hij van school zijn weggebleven; nu liep hij langzaam verder, zijn vuisten gebald, bereid iedereen bij het eerste spottende woord op zijn gezicht te slaan.

En de jongens spotten, toen zij hem zagen! Zelfs het feit, dat hij de prins was, weerhield hen daar niet van. Eerst lachten zij vol leedvermaak en toen kwamen de opmerkingen los: „Je hebt het gisteren blijkbaar met de verkeerde aan de stok gehad, je had met je zelf moeten vechten!" En: „Bobba zal het wel plezierig vinden, dat je hem nadoet." En: „Als je jou ziet, zou je zeggen, dat het er met onze schatkist niet best voor staat."

Relco stond nog met zichzelf te overleggen wie hij het eerst te lijf zou gaan, toen de aandacht werd afgeleid doordat een jongen om de hoek van de straat verscheen. Het was een voortreffelijk gekleed jongmens, dat het echter niet erg naar zijn zin scheen te hebben. De knaap liet tenminste zijn hoofd hangen en liep een beetje aarzelend; het leek wel of zijn kleren hem in de weg zaten en hij zich helemaal niet behaaglijk voelde, Hij wilde zich meteen naar de ingang van de school begeven, maar daar kreeg hij geen kans toe.

„Maar, dat is Bobba!" riep een van de knapen. „Kijk eens, hij heeft de kleren van Relco aan!"

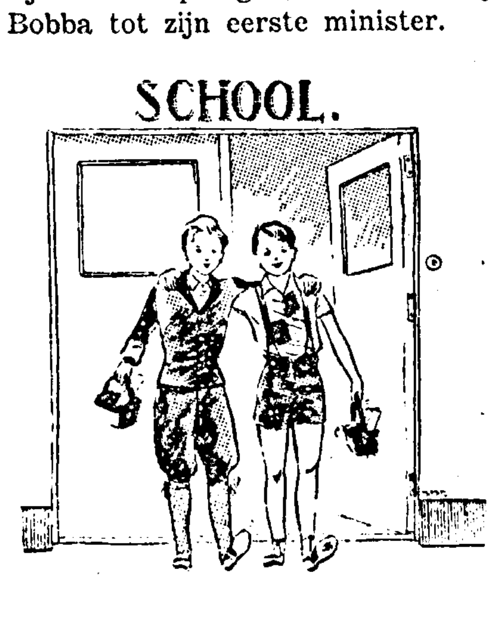
En ja hoor, nu zag Relco het ook. Bobba droeg zijn kleren. Hij werd wit van woede, want hij dacht dat Bobba bezig was, hem een poets te bakken. Reeds wilde hij op de ander toestormen, toen hij zag, dat deze de hele toestand net zo ellendig vond als hij, en plotseling begreep hij, dat ook Bobba gedwongen was die kleren aan te trekken en zo naar school te gaan. Nog steeds bleek en boos liep hij op Bobba toe.

„Het schijnt, dat onze vaders ons een lesje hebben willen geven," zei prins Relco.

„Ja," zei Bobba, en op datzelfde moment bleek, dat zij beiden sportieve knapen waren, want zij barstten tegelijkertijd in lachen uit.

„Kom," zei prins Relco, toen hij eindelijk weer adem kon halen, „laten wij de les ter harte nemen en vrienden worden. Wij weten nu allebei, dat je door kleren niet meer of minder wordt." Hij stak zijn hand uit en Bobba drukte die stevig.

Prins Relco en Bobba werden inderdaad vrienden en toen Relco zijn vader opvolgde, benoemde hij Bobba tot zijn eerste minister.

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

TOM POES en de WRAAKGIER

2918. De nacht was gevallen en het slot Bomelstein lag zwart en eenzaam in het licht van de vale maan. De bewoners waren naar bed gegaan, zoal dat hoort, en men zou dan ook mogen verwachten, dat er rust en stilte over het vreedzame toneeltje hing.

Helaas, dit was niet het geval. Vanuit de garage klonk het gedempte geluid van schuivend blikwerk en van iemand die binnensmonds tot zichzelf sprak. Na enige tijd verscheen er een duistere figuur in de deuropening die een paar bussen torste en daarmee snel doch besmuikt naar het oude gebouw liep.

Commissaris Bulle Bas, bezig met zijn nachtronde, bleef getroffen staan. Een dergelijke nachtelijke bedrijvigheid wekt altijd zijn wantrouwen op. Maar zolang men niet zeker is, dat er een overtreding wordt begaan kan men niet gaan arresteren, dat is begrijpelijk.

De politiechef volgde de verrichtingen van de duistere figuur dus zwijgend doch oplettend. Peinzend keek hij toe hoe de vreemdeling zijn blikken tegen de gevel van het oude slot ledigde en vol zorg snoof hij de geur van benzine op.

Doch toen de ander tenslotte een doosje lucifers te voorschijn haalde en een vlammetje maakte, besloot hij in te grijpen.

„He daar!" riep hij krachtig. „Wat moet dat? Wat is dat voor gevaarlijk gedoe in de nacht?"

De grijsaard keek verrast op, doch toen hij de gestalte van Bulle Bas zag staan glimlachte hij vreugdeloos.

„Dit is een bewraking!" legde hij uit, de lucifer tegen de vochtige muur houdend. „Dit is de vergelding voor het plompe gedrag van die Bommel die hier woont!"

De luie Schoenmaker

Van neefje Willem Angad-Gaur

Baas Priem was schoenmaker.
Maar lui als hij was!

Het liefst werkte hij helemaal niet. Weet je, wat hij wel graag deed? Pannekoeken eten!

's Morgens at hij er zes.
's Middags at hij er zeven.
En 's avonds at hij er acht.

Ja, ja, daar was hij niet te lui voor. Op een dag kwam een oud vrouwtje bij hem.

„Schoenmaker, wil je mijn schoenen maken?" vroeg ze.

„En kan ik er op wachten? Want ik heb maar één paar."

„Nee," zei baas Priem.

„Ik wil je schoenen niet maken. Ik heb nog een grote zak meel in de kast. Daar kan ik nog wel drie dagen lang pannekoeken van eten. Kom dan maar eens terug."

„Wat ben je toch lui," zei het vrouwtje. Ik kan over drie dagen niet terug komen. Mijn schoenen zijn veel te stuk. Maar ik heb een toverpan bij me. Kijk maar eens.

Toverpan, toverpan.
Laat eens zien, wat je wel kan.
Bak een pannekoek, heel gauw.
Niet te zout en niet te flauw!"

Sssst! zei de pan. En daar lag een mooie pannekoek. En de oude vrouw had er niet eens beslag in gedaan!

„Ik zal je de pan een maand lenen," zei ze. „Wil je dan mijn schoenen maken".

„Ja, graag" zei baas Priem. Vlug maakte hij de schoenen. Toen ging het oude vrouwtje weg.

„Over een maand kom ik mijn pan terug halen. Denk daar wel aan schoenmaker."

Baas Priem was in zijn schik. Hij at nu nog meer pannekoeken dan anders. En werken deed hij helemaal niet meer. Hij stuurde al zijn klanten weg. Hij werd hoe langer hoe luier. En dik als hij werd! 't Was verbazend.

Hij was haast nog te lui om op te staan. Na een maand kwam het oude vrouwtje weer.

„Schoenmaker, geef mij mijn pan terug," zei ze.

„Nee," zei baas Priem dat doe ik niet,

„Je bent niet eerlijk," zei het vrouwtje. „Ik zal nog een maand wachten. Maar dan moet ik mijn pan beslist terug hebben.

Ze ging weg.

„Ik geef haar de pan niet terug,' dacht hij. Ik houd hem zelf. Anders moet ik weer gaan werken. En daar heb ik geen zin in."

Hij werd nòg luier en nòg dikker.

Hòè dik, dat zal je horen.

Na een maand kwam het vrouwtje weer terug."

„Schoenmaker geef mij mijn pan terug".

„Nee", zei baas Priem. „Dat doe ik niet."

„Doe je het niet," zei het vrouwtje boos. „Dat zullen wij zien."

De schoenmaker werd een beetje bang. Wat zou er nu gaan gebeuren?

Owee, daar had je het al.

Het vrouwtje zei:

Koekepan, Koekepan
Laat eens zien, wat je wel kan
Luister goed, wat ik je vraag
Geef die luilak een pak slaag.

De pan sprong van zelf van de kachel. Tik, tik, tik daar kreeg de schoenmaker voor zijn broek.

„Au!" riep hij „Au! Au! Hou op, Au! Au!

Maar de pan hield niet op. Hij sloeg maar door steeds harder en steeds vlugger.

De schoenmaker wilde het huis uitlopen. Maar o wee, hij bleef in de deur steken. Hij kon er niet meer door. Zo dik was hij geworden. En de pan deed goed zijn best. O jongens, wat kreeg die schoenmaker er van langs.

(Wordt vervolgd)

Eerste optreden in de Antillen

Nat. Ballet van Venezuela liet eerste klasse-werk zien

Een schare van meisjes bood na afloop de danseresjes namens de Kunstkring en onder luide bijval van het publiek bloemen aan.

Vergelijkbaar met grote balletten van Oude Wereld

Oranjestad. — Uitverkocht waren de plaatsen gisteravond in het De Veertheater voor het eerste optreden in de Nederlandse Antillen van een dansgroep van het Nationale Ballet van Venezuela. Hoog gespannen was de verwachting van een publiek, dat nog zo kort geleden getrakteerd werd op het verrukkelijk dansspel van Nora Kovachs en Istvan Rabovsky. Het is ongetwijfeld een genotvolle avond geworden, waarbij de vier groten van deze balletgroep, Ana Istomina, Henry Danton, Irma Contreras en Vincente Nebreda, in Pas de deux van Casse Noisette en Pas de deux van Le Lac des Cygnes (derde akte) eerste klas ballet lieten zien.

Klassiek ballet op zijn best en een uitvoering, die in deze gedeelten de vergelijking kon doorstaan met de grote balletten der Oude Wereld.

Veelbelovend was ook de inleiding de Theme and Variations op muziek van Tchaikowski en Choreography van Henry Danton. Deze werd gebracht door Ana Istomina, Irma Contreras, Carola Montiel, Henry Danton, Vincente Nebreda en Miro Anton. Vanzelfsprekend konden niet in het gehele programma die beloften van opening worden vervuld, al bleef het geheel bijzonder charmant, aantrekkelijk van kostumering en welverzorgd.

De pianobegeleiding was steeds verantwoord en tal van malen briljant. Het was jammer, dat er na de pauze een regiefout was ten aanzien van het publiek. De napratende en koffiedrinkende bezoekers in Trocadero werden niet tijdig gewaarschuwd, waardoor het tweede gedeelte van de avond voor een half lege zaal begon en daarna het eerste kwartier ernstig werd gestoord door schuifelende volwassenen en hollende kinderen.

Al met al is het toch een goede avond geworden, waarvoor men het ondernemende Kunstkring-bestuur niet dankbaar genoeg kan zijn. Het laten optreden van een zo groot gezelschap werd mogelijk gemaakt door de royale steun van de Venezolaanse regering.

Onder de zeer talrijke aanwezigen zagen wij de Venezolaanse consul, de gezaghebber en gedeputeerden Petrona en Henriquez, alsmede tal van andere autoriteiten. Opnieuw bleek het bezwaar van het te kleine toneel en deed het gemis aan airconditioning zich gevoelen. In dit laatste gebrek wordt helaas ook in de nieuw te bouwen en overigens moderne schouwburg niet voorzien. De balletgroep reist vandaag door naar Curaçao.

Mulo-examens

Oranjestad. — Voor het Mulo-eindexamen slaagden gisteren alle twintig kandidaten, te weten: Hyacinto Bareño, Yvonne Boelhouwers, Hubert Caster, Juan Comenencia, Damian Dijhoff, Bruin Dirksz, George Dongen, Adolf Genser, Antonio Gibbs, Elario Gibbs, Julien Brookson, Beata Burne, Petra Cornelie, Florentina Croes, Myrna Croes, Anselma de Cuba, Rolando de Cuba, William Dickson, Marcia Euton en Nicolasita Wolff.

Onze beste gelukwensen.

RONDE VAN FRANKRIJK

Twaalfde étappe was voor JEAN STABLINSKI

Marseille. — De uitslag van de 12e etappe van de ronde van Frankrijk van Cannes naar Marseille over 239 km luidt:
1. Stablinski (Frankrijk) 7.42.52, 2. Friedrich (Gem. Luxemburgse ploeg); 3. Bergaud (Frankrijk). Wim van Est werd tiende in 7.56.44. Anquetil behield de gele trui.

Wim van Est staat op de vijfde plaats met 13 min. 57 sec. achterstand. De Nederlanders bezetten verder de volgende plaatsen: 32e Voorting, 36e Piet van Est, 44e De Jongh, 49e Kersten en 61e Stolker.

In het dagploegenklassement werd Frankrijk eerste en Nederland tiende, na twaalf etappes voert Frankrijk het algemene ploegenklassement aan, Nederland bezet de zesde plaats.

De twaalfde etappe is de etappe van Jean Etablinski geworden. Met Anglade ontsnapte hij direct na de start van de 230 km lange etappe.

Ruim 100 km voor de finish raakte Anglade achter en stablinski ging alleen door. Ruim 12 minuten voor de Duitser Friedrich en de Duitser Bergaud ging hij over de eindstreep. Het peloton kwam met 13 min. 52 sec. achterstand te Marseille aan.

Hongersnood in China

Hongkong. — Twaalfduizend mensen in de Zuidchinese provincies Kwantoeng en Kwangsi lijden honger, aldus verluidt te Hongkong uit Chinese bron. De hongersnood zou reeds talrijke slachtoffers hebben gemaakt. Het vorige jaar werd Kwangtoeng al zwaar getroffen door overstromingen en Kwangsi door droogte.

Vergadering ging niet door

Oranjestad. — De voor maandagavond aangekondigde vergadering van de basketballvereniging kon niet doorgaan door het ontbreken van quorum. De vergadering is belangrijk, omdat een nieuw bestuur moet worden gekozen. Nu werd een vergadering uitgeschreven voor 22 juli a.s.

Arubaanse delegatie naar Golden Jamboree gekozen

Oranjestad. — Na de oefenkampen van dit weekend is nu de keuze gemaakt voor de samenstelling van de delegatie van de Arubaanse padvinderij voor de Golden Jamboree in Engeland, welke gehouden wordt ter viering van het vijftigjarig bestaan van de wereldbroederschap.

Door de R.K. Verkenners werden de navolgende verkenners aangewezen:

Van de **St Dominicusgroep** van Noord: Benjamin C. Franz; van de **St Franciscusgroep** te Oranjestad: Stanley A. Braaf; van de **St Michaels Groep** te San Nicolaas: Ferdinand C. Moore; van de **St Petrusgroep** van Santa Cruz: Pedro Croes; van de **St Paulusgroep** te San Nicolas: S. Fortin en Mario Bergen; van de **St Hyacinthusgroep** te Savaneta: Thimoteo Martijn en Alexander de Kort

Van de groepen van de Nederlandse Padvinders werden aangewezen: Joseph Charles, Harold Rogers I. Dongen, Egbert Wever, Kenner Martin, Denisio Topman, Eric Baiz en Emanuel Oduber.

Onze gelukwensen voor de padvinders, die ons eiland zeker op waardige wijze in Engeland zullen vertegenwoordigen. Goede reis en.... zonnig spoor.

Drukke training

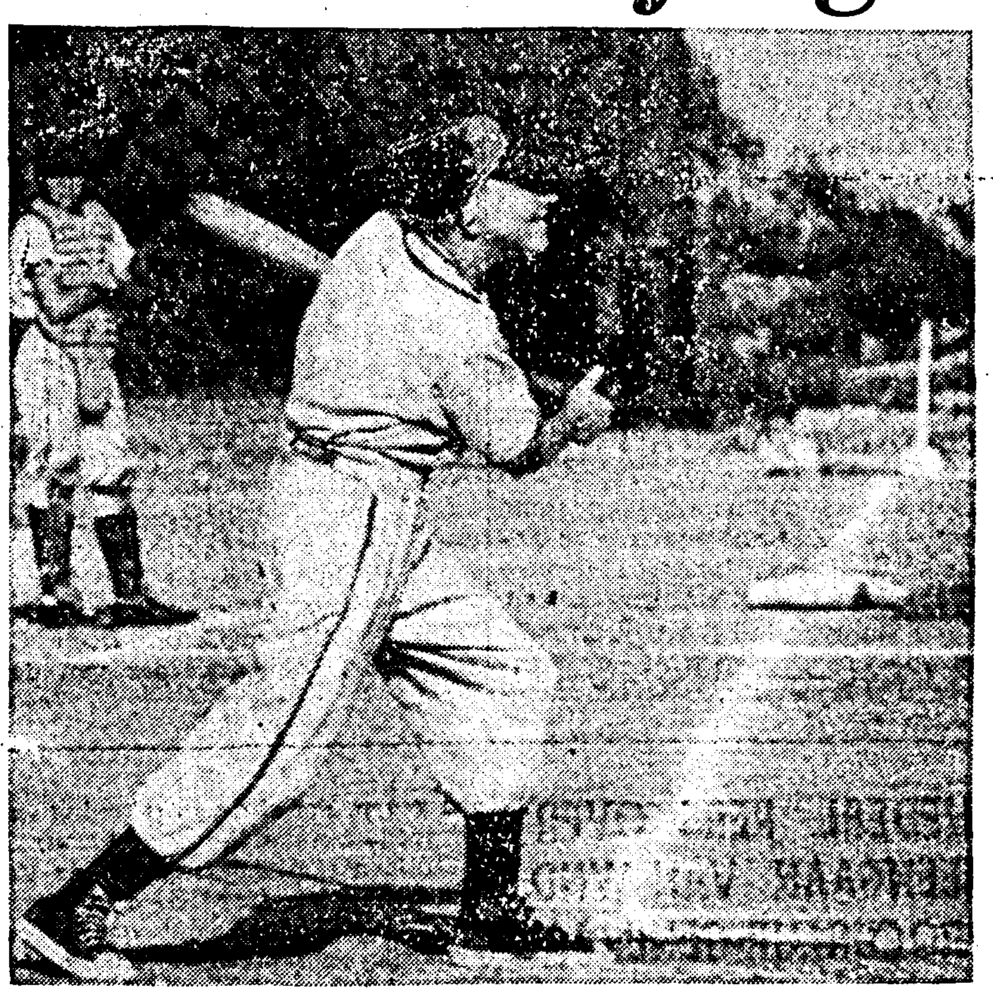
Oranjestad. — Door de bondsploeg van de Arubaanse Voetbalbond wordt druk getraind voor de komende ontmoegting tegen het Braziliaanse voetbalteam Fluminense.

„Little League Baseball" voor de Arubaanse jeugd

Oranjestad. — De heer Clyde Harms heeft het zeer lofwaardige initiatief genomen tot het propageren en organiseren van baseball voor jongens van 8 tot 12 jaar en dan in de vorm van het in Amerika zo byzonder populaire programma van „Little League Baseball".

„Little League" is bestemd voor jongens van 8 tot 12 jaar en de spelregels zijn aangepast aan de lichamelijke prestaties van deze kinderen.

Het beoogt veel meer te zijn dan een sportclub voor jongens. In America is het instituut uitgegroeid tot een gemeenschapszaak, van de eerste orde waar zowel ouderen als jongeren bij zijn betrokken.

De populariteit bij onze noorderburen van dit juniorenspel wordt het best geillustreerd door enkele cijfers. Het werd in Williamport (Pennsylvania) in 1939 opgericht en thans zijn er ongeveer 4000 bonden met vertakkingen ook buiten de Verenigde Staten (Canada, Mexico, Cuba, Venezuela en nog zes andere landen).

„Little League" is niet georganiseerd als een onderafdeling van de bestaande clubs. De jongens worden allen ondergebracht in een grote pool, waaruit de leiders van de teams kunnen kiezen. Hierbij wordt een systeem toegepast, dat een imitatie vormt van het „grote" baseball. De team-managers krijgen nl. ieder een aantal punten toegekend, die zij mogen gebruiken bij het „kopen" van spelers. De jongens worden geobserveerd tijdens oefeningen en daarna „gekocht" voor punten. Hierbij wordt hen niet medegedeeld hoe „kostbaar" ze zijn, en worden dus, doordat de managers over even veel punten beschikken, vrij gelijkwaardige teams gevormd.

De financiering van deze plannen denkt de heer Harms zich door het aanwerven van „sponsors". Men schat dat de kosten van uniformen en materialen ongeveer *f* 2000,— zullen belopen voor een viertal ploegen van vijftien jongens elk. Dit bedrag zal voldoende zijn voor ongeveer drie jaar. De heren Janchi Tromp en Tiko Kuiperi hebben zich bereid verklaard de zaken en handelshuizen te bezoeken en te proberen een viertal sponsors, elk à vijfhonderd gulden te vinden.

Nu reeds heeft de heer Harms verschillende sportfiguren voor zijn plannen weten te interesseren. De heren Luis Swaen en Nicky Tromp meldden zich als managers. De heer Aquiles León gaf zich op als umpire. Er zijn echter nog meer vrijwilligers nodig voor bestuurs- en leidersfuncties. Wie meer wil weten, wende zich tot de heer Harms, Alablancastraat, Simeon Antonio. Bovendien krijgt men dezer dagen een prachtige kans meer te weten te komen door een filmvoorstelling bij te wonen, die op tal van plaatsen wordt gebracht

Het is de vertoning van de films „This is Little League" en „Little League World Series 1954", die door bemiddeling van „Son Simon", agente van U.S. Rubber Keds, worden vertoond, vanavond om acht uur in het clubhuis van Aruba Juniors; morgen donderdag, in het Cultureel Centrum naast de Tabuleerdienst (19 uur); vrijdag in de Lago High School; dinsdag 16 juli om 20 uur in Lago Sport Park. De duur van het programma is 1 uur; de toegang is vrij voor eenieder.

Zodra het Little League-programma, waaraan ook op de scholen nadere bekendheid zal worden gegeven, op gang komt, hoopt men, dat de baseballtrainer Agapito Mayor de leiding zal nemen bij het oefenen.

EILANDGEBIED CURACAO

De Gezaghebber van het Eilandgebied Curacao maakt bekend, dat de N.V. CURACAOSCHE PETROLEUM INDUSTRIE MAATSCHAPPIJ aan het Bestuurscollege van voormeld eilandgebied een verzoek heeft gericht tot

UITBREIDING VAN HET BESTAANDE GASOLINE-STATION van de Heer M. L. Craz aan de De Ruyterkade, alhier,

welk verzoek vanaf heden, gedurende veertien dagen ter visie ligt op het Centraal Bestuurskantoor, Scharlooweg no. 35, Afdeling Algemene Zaken, gedurende welk tijdvak ingevolge de Hinderverordening Curacao eenieder het recht heeft schriftelijk zijn bezwaren tegen de uitbreiding kenbaar te maken.

De Gezaghebber van het Eilandgebied Curacao,
M. P. GORSIRA.

CURACAO—FULMINENSE 0--0

Eervolle prestatie van onze ploeg tegen prima spelende Brazilianen

Keeper TWEEBOOM verrassing van de wedstrijd

Willemstad. — In het Rif-stadion zagen wij gisteravond ons nationaal elftal in een trainingswedstrijd bezig tegen de profs van Fluminense, de laatste voorbereidingswedstrijd voor de komende Midden- en Centraal Amerikaanse kampioenschappen. De laatste oefening bracht voor onze jongens de grootste moeilijkheden. Fluminense bleek een van de beste clubs te zijn die ons eiland in de laatste maanden bezocht heeft en eerlijk moeten wij bekennen dat Fluminense met zijn zes Braziliaanse internationaals, beter gevoetbald heeft dan onze ploeg.

Als men het echter aan de andere kant bekijkt dan moet men concluderen, dat, indien een buitenlandse prof-ploeg zulk een enorme partij kan spelen, en het nog niet kan presteren om van onze ploeg te winnen, onze ploeg over een enorme verdediging beschikt. Beter nog, de Brazilianen konden helemaal geen doelpunten scoren, ofschoon het natuurlijk soms weinig gescheeld had. Dit eervolle resultaat, een 0-0 gelijkspel tegen deze Brazilianen, geeft ons werkelijk redenen om blij te zijn en met grote verwachtingen de komende spelen en wedstrijden voor de Wereldbeker af te wachten.

Zo hebben wij thans de drie beste clubs van Brazilië gezien, eerst Vasco Da Gama, de kampioenen, toen Bangu en gisteren Fluminense. Van deze drie heeft de laatste zonder enig twijfel het beste spel geleverd terwijl de kampioenen Vasco da Gama in hun wedstrijd teleurgesteld hadden.

Voor de ontmoeting met Fluminense in de wedstrijd van gisteravond verscheen ons elftal als volgt opgesteld: Doel: Tweeboom, achter: Matrona, Canword en Koolman, Midden: Vlinder en Adoptie; Voor: Daal, Sambo, Schoop, Bernardina en Bibiana.

Fluminense: Doel: Alberto, achter: Caca, Pinheiro en Paulo, achter: Ivan en Clovis; Voor: Tele, Alecyr, Waldo, Robson en Escurinho.

De Curaçaose spelers die opgesteld waren hadden allemaal al aan trainingswedstrijden tegen deze serie van prof-clubs gespeeld, uitgezonderd keeper Tweeboom die voor het eerst sinds lange tijd weer opgesteld werd. De verrassing van deze laatste wedstrijden werd Tweeboom zeker. De opstelling van Tweeboom lokte onder de aanwezigen veel critiek. Toen echter de wedstrijd afgelopen was had Tweeboom het vertrouwen van de meesten gewonnen en zonder twijfel was het grotendeels aan hem te danken dat wij het tot een 0-0 gelijkspel tegen deze Braziliaanse profs gebracht hadden. Tweeboom had een enorme partij gezien, zeker zijn beste prestatie tot nu toe als internationaal.

Het was aan zijn ferm optreden te danken dat Curaçao in de eerste vijftien minuten van de wedstrijd niet door de Brazilianen overrompeld werd. De Brazilianen hadden in de eerste minuten het beste van het spel en bleven voortdurend voor ons doel spelen. Scheidsrechter Rosario had nog geen 3 minuten voor het begin gefloten of Tweeboom moest al uit zijn doel komen om een aanval af te weren. Het vlugge spel van de Brazilianen bleef voor de onzen een grote verrassing. De Curaçaose jongens konden het tempo niet bijhouden en raakten van streek.

Toen er zeven minuten gespeeld waren loste Alecyr het eerste schot van de wedstrijd, een kanonskogel dat echter recht op keeper Tweeboom afging. De bal sloeg tegen zijn borst en hij kon het toen oppikken. Was dit schot in de hoeken gericht dan hadden de Brazilianen zeker hun eerste doelpunt gehad. In de twaalfde minuut kregen de Brazilianen de eerste hoekschop van de wedstrijd te nemen. Ook hier hield onze verdediging nog steeds goed stand. Het tempo van de Brazilianen wilde niet zakken en onze ploeg kon er niet inkomen. Bij een van de weinige aanvallen probeerde Sambo het van de rand van het strafschop gebied maar zijn haastig schot was te zwak.

In de twingtigste minuut kregen de Brazilianen hun tweede hoekschop van de wedstrijd te nemen. Ook bij deze corner wist onze verdediging op gemakkelijke wijze het gevaar te keren. Het viel op dat de Brazilianen op links steeds door onze verdediging braken. Gelukkig speelde „good old" Matrona als van ouds en hadden deze Brazilianen dan ook veel moeilijkheden hem te passeren. De Brazilianen kregen gedurende deze eerste helft nog twee hoekschoppen te nemen terwijl onze ploeg geen enkele maal gedurende de eerste 45 minuten een kans kreeg om vanuit een der hoeken een vrije trap te nemen.

Ofschoon de Brazilianen gedurende het eerste gedeelte een grote druk hadden uitgeoefend op ons heiligdom werd de rust toch bereikt met de stand 0-0.

Ons elftal toonde voor het tweede gedeelte van de wedstrijd slechts een verandering. Gumbs van Subt verving Bibiana als linksbuiten. Het was ook voor de eerste maal dat Gumbs in een van deze oefenwedstrijden tussen de buitenlandse profclubs speelde. Er waren geen twee minuten gespeeld of Gumbs kreeg een mooie kans na een voorzet van rechts maar hij trapte hoog over. Dit was onze beste scoringskans geweest, uitgezonderd dan de twee hoekschoppen die wij in dit laatste gedeelte toegewezen kregen.

Ook in dit gedeelte handhaafden de Brazilianen hun vlug tempo, ofschoon thans ons spel er beter bij paste. Toch moesten wij een licht Braziliaans overwicht noteren. In dit gedeelte kroop ons heiligdom werkelijk door het oog van de naald, toen een zachte schuiver genomen nadat de Curaçaose backs al waren gepasseerd, tegen de paal sloeg en weer het terrein opkwam. Nadat er ongeveer een half uur gespeeld waren kregen de Brazilianen ook nog in ons doelgebied een indirekte trap te nemen. Deze vrije trap bracht hen ook niet het begeerde doelpunt, de bal sloeg tegen een van onze backs en kon toen weggewerkt worden.

Met nog een kwartier te spelen liep Sambo een blessure op en werd vervangen door Delannoy. Angua bracht een opleving in onze voorhoede maar toch was het nog niet voldoende. Keeper Alberto kreeg niet bijzonder veel te doen terwijl aan de andere kant Tweeboom steeds aan het werk gezet werd. Tweemaal moest hij vallende Braziliaanse schoten uit zijn doel stompen. De Brazilianen kregen in deze helft vijf hoekschoppen te nemen, voor een totaal van negen voor de wedstrijd tegen slechts twee van ons elftal. Ondanks dit alles wist onze verdediging met Tweeboom als de man, ons heiligdom schoon te houden. Bij het laatste fluitje was de stand nog steeds 0-0. De wedstrijd stond onder leiding van G. Rosario met Koeiman en Trappenberg als grensrechters.

Ver. Staten willen plaats op TRINIDAD afstaan voor hoofdstad der W.I. Federatie

Londen. — Schrijvend over de zetel van de toekomstige Britswestindische Federatie, zegt de "Time" van 2 juli, dat de grootste bijdrage, die de regering der Verenigde Staten kan leveren aan het tot stand komen van deze Federatie is: haar medewerking verlenen aan het beschikbaar stellen van een geschikte plaats voor de hoofdstad der Federatie.

Zoals reeds eerder gemeld, acht de vaste commissie voor de Federatie Port of Spain daarvoor de aangewezen plaats, en had zij speciaal het oog laten vallen op de Noordwestelijke hoek van het Eiland Trinidad, waar men een met bossen bedekt voorgebergte aantreft, eens een drukbezochte badplaats voor de inwoners van Port of Spain, ongeveer zeven kilometer van die plaats verwijderd. Zoals eveneens bekend, is dit voorgebergte voor de tijd van 99 jaren afgestaan aan de Ver. Staten voor het vestigen van een marinebasis, in ruil voor het leveren van 50 torpedoboten aan Engeland tijdens de oorlog.

Het ziet er niet naar uit, "dat de Amerikanen hun verkregen rechten voetstoots zullen opgeven, hoewel op de basis op het ogenblik slechts een squadron vliegboten is gestationeerd, en geen oorlogsschepen.

Maar wat zwaar weegt, is het belang van de basis in oorlogstijd.

Zij is een onmisbare schakel in de keten van de verdediging van de Caraibische Zee tegen vijandelijke duikbotacties. De basis op Trinidad is wat dit betreft van groot belang voor de verdediging van de olievelden en raffinaderijen op Trinidad zelf en die van Venezuela.

De basis Chaguaramas, zoals zij heet, ligt vlak bij Port of Spain en de internationale luchthaven op Trinidad en zou zeker een ideale plaats zijn voor de nieuwe hoofdstad. De Amerikanen hebben als alternatief aangeboden de overdracht van de luchtbasis Waller fild, die echter in het midden van het eiland ligt en aanmerkelijk slechtere verbindingen heeft met Port of Spain.

In de loop van de volgende week zal een delegatie uit Brits West-Indië, waarbij zich de premiers bevinden van alle grotere eilanden, naar Londen komen om over deze zaak overleg te plegen. Het is van groot belang, dat aan het tot stand komen van de Britswestindische Federatie thans geen hinderpalen meer in de weg zullen worden gelegd. Thans, nu over de belangrijkste punten van meningsverschil overeenstemming is bereikt, is er een stemming om te vergeten, hoe lang en hoe moeilijk de weg is geweest, welke tot dit accoord geleid heeft. Een ernstige tegenslag in een der belangrijkste punten van de verkregen overeenkomst zou oude wonden weer kunnen openrijten.

Nogmaals, de Verenigde Staten kunnen hier een welkome bijdrage leveren voor het tot stand komen van de federatie. In elk geval dient er een diepgaand en onpartijdig onderzoek te worden ingesteld naar alle **mogelijkheden. Indien dit geen op**lossing brengt, en het Amerikaanse departement van defensie blijft staan op de handhaving van de Chaguaramas-basis, zou men wellicht zijn toevlucht kunnen nemen tot een verdeling van het voorgebergte in twee landstroken.

De direkteur van de posterijen van de Verenigde Naties heeft een nieuwe postzegel uitgegeven ter herinnering van het optreden van de politiemacht van de UNO in Egypte.

De zegel verschijnt in waarden van 3 en 8 dollarcents. De Deen Ole Hamann is de ontwerper van deze zegel.

AGENDA

West-End.
„The Sinner" 19.00 en 21.00 uur.

Roxy
Balletuitvoering onder leiding van de Curaçaose Kunstkring om 20.45 uur.

Cinelandia.
„13 Rue Madeleine" 19.00 en 21.00 uur.

Caribe:
„Algo Flota Sobre El Agua" 20.00 uur.

Filmliga Curaçao.
Herhaling van de voorstelling van 3 juli.

Noodouderdomsvoorziening:
De uitbetaling van het noodouderdomsfonds geschied te Berg Altena op donderdag 11 juli van 8 — 2 uur.

WIT-GELE KRUIS

Kantoor: tel. 23773
Nachtzuster: Zr. Yankey tel. 11442
Zuster Caprino tel. 23526
Zuster Veris tel. 35006

EMMASTAD

C. P. I. M.
WACHTDIENSTEN

Telegram Afdeling:
Van 7.00 — 23.30 tel. 2307
Van 23.30 — 7.00 J. N. F. Jung tel: 3353

Personeel Afdeling:
W. N. G. Broug Vermeerstraat 5, Negropont tel: 3072
B g. g. nad inl. tel: 2400

Materialen Afdeling:
J. v. d. Vlis: tel: 4320

C. S. M.

Rederij:
G. H. van Leeuwen tel: 2054

Scheepsagentschap:
Van 7.30 — 12.00 en 13.00 —18.00
kantoor tel: 2458—2551
Van 19.00 — 23.00 en 8.00 — 8.00
G. H. van Leeuwen tel: 2054

Dok Afdeling.
Van 16.30 — 1.00 tel: 2276/2098; van 1.00 — 7.30 G. Kreffer tel: 2498

Theater Asiento:
Geen Voorstelling

HOAD tekent contract met KRAMER

New York. — De Australische tennisster Lewis Hoad heeft de beslissing of hij tot het professionalisme zal overgaan genomen. Maandag tekende hij te New York het contract met Kramer voor de duur van twee jaar. De Australiër zei dat dit contract 125.000 dollar, plus 20 procent van de recettes en 5 procent extra voor de gewonnen partijen, hem wel erg goed leek.... en hij voegde eraan toe, dat hij vooral nieuwsgierig was naar de wedstrijden tegen Gonzales.

Hoad zal uitkomen in een tournooi te Forest Hills en Los Angeles. Daarna volgt een tournee door Europa, Zuid-Afrika en Australië met Kramer, Ken Rosewall en Pancho Segura.

NEDERL. PERS OVER HEENGAAN VAN WND. PROCUREUR-GENERAAL

Den Haag. — „Het minste kwaad" betitelde de N.R.C. van gisteren in een hoofdartikel de voorlopige oplossing van het conflict over de bevoegdheid van de P.G. in de Nederlandse Antillen, dat na het overleg in Den Haag met premier Jonckheer in een volkomen impasse scheen te zijn geraakt, aldus het blad, dat verder o.a. zegt: „De uitwijzingskwestie als zodanig leek geheel op de achtergrond gekomen. Men kreeg de indruk, dat de Antilliaanse autoriteiten er langzamerhand zelf in meerdere mate dan aanvankelijk van waren doordrongen, dat met een dergelijke maatregel tegen de hoofdredakteur van een der weinige op de Antillen verschijnende dagbladen geen eer kon worden ingelegd. Zoveel te principiëler waren de tegenstellingen tot uitdrukking gekomen op het punt van de interpretatie van het statuut en de krachtens dit statuut gewaarborgde Antilliaanse autonomie.

In het hoofdartikel is de N.R.C. het eens met de Antilliaanse regering, dat dr Van Binsbergen niet had mogen weigeren, aan een opdracht van een Antilliaanse minister te voldoen en bestrijdt de N.R.C. de mening der regering, dat de P.G. niet het recht zou hebben, zelfstandig rapport uit te brengen met betrekking tot het in gevaar komen van de rechtszekerheid op de Antillen.

De N.R.C. vervolgt dan:

In het licht van al deze tegenstellingen heeft het Rijkskabinet toen de weg van de minste weerstand gekozen en in feite.... in het geheel niets gedaan. Men liet de kwestie op haar beloop, kennelijk in de overtuiging, dat de naast betrokkene er na enige tijd toch wel de brui aan zou geven. Per slot van rekening was de goede verstandhouding tussen de Antilliaanse ministerraad en dr Van Binsbergen verstoord en deze laatste mocht niet hopen, dat daarin een kentering zou komen, zelfs indien het formeel het gelijk aan zijn kant kon krijgen. Dat dr Van Binsbergen thans de konsekwenties heeft getrokken, lijkt ons een verstandig besluit. Niet omdat wij de overtuiging hebben, dat zijn bezorgdheid voor ondermijning van de Antilliaanse rechtszekerheid bij een eventuele uitwijzing van de journalist De Wit overdreven zou zijn geweest. Integendeel, wij menen, dat deze uitwijzing voorkomen moet worden en koesteren trouwens de hoop, dat de Antilliaanse regering in dit opzicht haar onzalige voornemen wel reeds zal hebben laten varen.

Maar juist omdat de positie van De Wit in het geschil niet meer op de voorgrond scheen te staan, doch wel een hoogst onaangenaam verschil van mening over de betekenis van het statuut en de Antilliaanse autonomie tot uitbarsting dreigde te komen, lijkt de thans gekozen oplossing de minst ongelukkige. Formeel had de Antilliaanse regering stellig het gelijk aan haar kant, toen zij meende zelfstandig bevoegd te zijn de advocaat-generaal te ontslaan. En een blijvende weigering van Gouverneur Speekenbrink om dit besluit te ondertekenen, zou een kettingreactie van vernietigingsbesluiten in het leven hebben kunnen roepen en op den duur ook hem stellig in konflikt met de Antilliaanse ministerraad hebben gebracht. De verbondenheid binnen het Koninkrijk zelf zou dan welhaast ten naastebij op het spel hebben gestaan en zulk een trieste ontknoping moest natuurlijk, zo enigszins mogelijk, voorkomen worden. Beter immers kan men straks een bespreking over de juiste betekenis van het statuut en daarop gebaseerde regelingen en reglementen nog eens in een rustige sfeer voeren, dan dat zulks zou moeten geschieden onder de druk van scherpe openlijk aan de dag getreden tegenstellingen.

Een andere kwestie is, dat het beleid van de Antilliaanse regering langzamerhand toch wel tot zekere ongerustheid aanleiding begint te geven. Nog geen anderhalf jaar geleden verdween de toenmalige Antilliaanse procureur-generaal (een landskind), omdat hij de rechtszekerheid op de eilanden onvoldoende gewaarborgd achtte. De Nederlander Van Binsbergen kwam vervolgens prompt in konflikt met de minister van Justitie en nu is dus nog steeds de functie van procureur-generaal vakant. Men roept thans wederom om een Antilliaanse procureur-generaal. Indien echter in aanmerking wordt genomen, dat de Antilliaanse bewindsman, die telkens de moeilijkheden veroorzaakt, zelf Nederlander van geboorte is, komt men er ook niet helemaal met de stelling, dat juist bepaalde Nederlandse kringen steeds maar zouden beproeven de Antilliaanse autonomie te kortwieken.

Ten minste evenzeer krijgt het er de schijn van, dat de hierbedoelde figuur, mr Van der Meer (die in strijd met eerder gemaakte afspraken ook zijn advocatenpraktijk rustig met het ministerschap blijkt te blijven combineren), niet slechts een sterk persoonlijk beleid voert, doch bovendien een gevaarlijk spel speelt, waarbij hij de door de oliemaatschappijen zozeer begeerde Antilliaanse stabiliteit bij voortduring in ernstig gevaar dreigt te brengen. Men zal zeggen, dat dit bij uitstek een interne Antilliaanse aangelegenheid is. Het zij zo, althans zolang de rechtszekerheid niet op al te openlijke en flagrante wijze geschonden wordt. Maar men zal wellicht beter beseffen, waarom wij in de aanhef spraken van de minst ongelukkige oplossing en van het minste kwaad, nu wederom een (zij het waarnemend) procureur-generaal op de Nederlandse Antillen moet wijken, aldus de N.R.C.

Van de Nederlandse bladen reageerden alleen „Het Vaderland" en „Het Vrije Volk" op het bericht van dr Van Binsbergens ontslagaanvrage. „Het Vaderland" schrijft, dat men de weg van de minste weerstand heeft gekozen, een oplossing, die minder fraai is, doch in zoverre gelukkig moet worden genoemd, dat de betrokkene niet wordt gedupeerd. In dergelijke gevallen, waarin de autonomie is betrokken, zal de verhouding tussen Nederland en de Rijksdelen altijd moeilijk blijven.

„Het Vrije Volk" meent, dat door het ontslag van dr Van Binsbergen de weg naar een compromis tussen de Antilliaanse regering en de Rijksregering wordt geplaveid. Thans kan de positie van de nieuwe P.G. bij de aanvang beter worden geregeld.

Het blijft echter de vraag, of de Antilliaanse regering bereid is, water in de wijn te doen bij de uitwijzingszaak. Ook in Nederlandse kringen is men echter van mening, dat de uitwijzing van de journalist de rechtszekerheid in de Antillen aantast.

